

GEGARANDEERDE OPLAGE 27700 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 45

15 cts.

VRIJDAG 30 JANUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

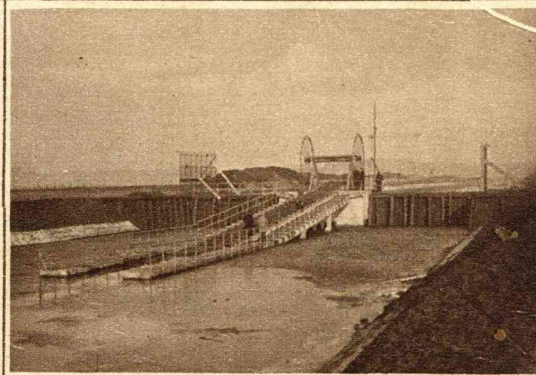
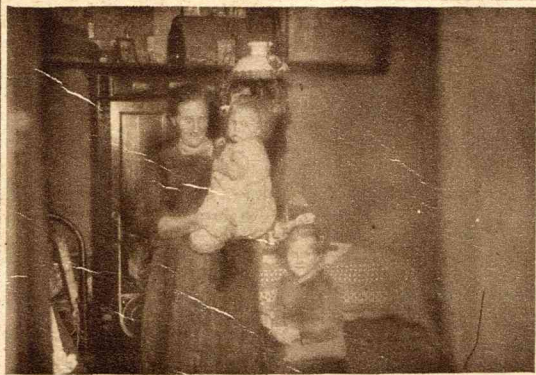

In hôtél „De Landbouw” te Hoofddorp is door de Haarlemmermeersche Hoenderclub een tentoonstelling gehouden, waarvoor groote belangstelling bestond. Wij hebben daar o.a. het bovenstaande prachtkonijn gekiekt, dat met een eere- en een eersten prijs werd bekroond. Voor verdere inzendingen zie men elders in dit nummer.

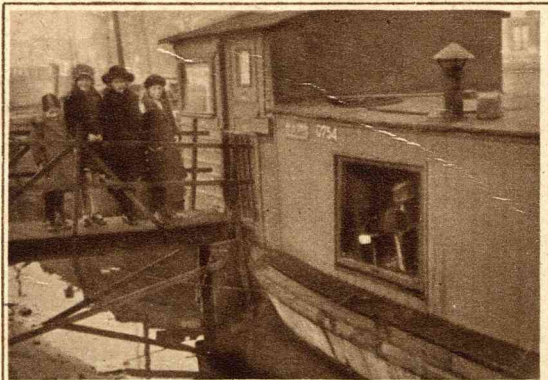
GEMENGD NIEUWS

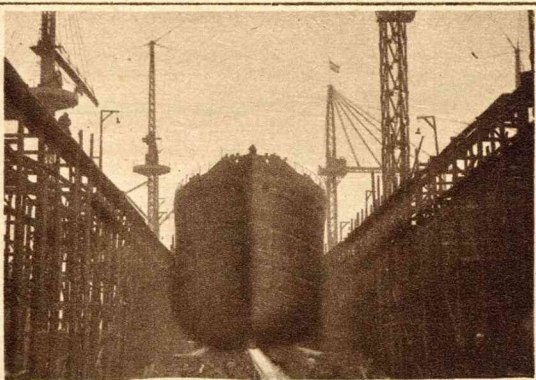
Ergerlijke woningtoestanden. In een kaaspakhuis aan den Willemstrekweg te Velseroord, tegenover de Tuinderstraat, staat een oud kaaspakhuis, één vertrek van 3x4 M. groot, waarin een gezin van tien personen moet huizen. Hierboven een foto van het pakhuis en een interieur.

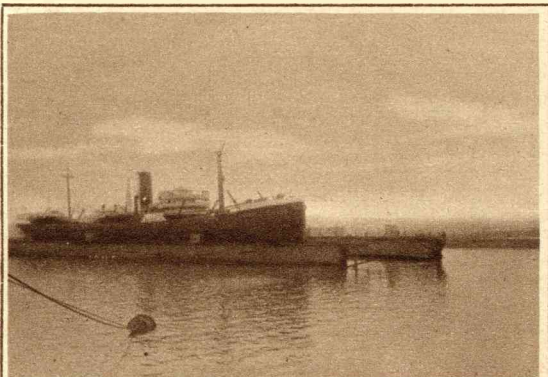
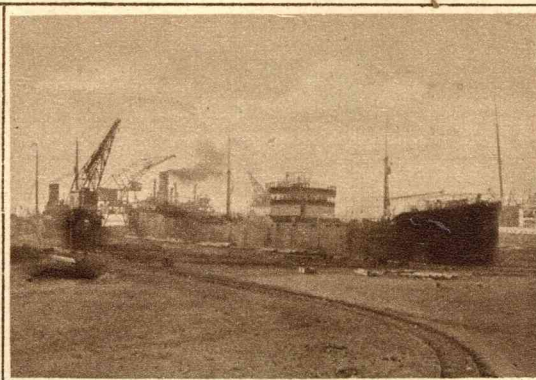
De overhaal aan de Boerenwetering is thans gereed en zal worden in gebruik genomen zodra de afsluitdijk bij het voormalige polderhuisje gereed is.

Woonschuit-Modehuis. In een woonschuit, liggende in de Mauritskade, tegenover het Koloniaal Museum, is een mode-winkel ingericht. Men zie de „étalage" van hoeden.

Het stalen motorschip Nordanger, gebouwd voor Noorsche rekening, is Zaterdag met goed gevolg van de werf der Ned. Scheepsbouw Mij. te water gelaten. Rechts: De Varanger, een zusterschip van de Nordanger, door dezelfde Mij. gebouwd, dat de vorige week met goed gevolg heeft proef gestoomd.

Met het dokken van de Manoeran van de Mij. Nederland, een schip van 14000 ton, is het nieuwe dok der Amsterdamsche Droogdok Maatschappij in gebruik genomen.

Judith Bokor, de Hongaarsche celliste (links) en Stefi Geyer, de beroemde violiste (rechts), zullen beiden weer een tournee door Nederland maken.

De fraaie windmolen te Blaricum zal worden gerestaureerd en blijft dus behouden.

STOK'S RIJWIELHANDEL

Origineele „Raleigh", „Burgers E.N.R."- en „Germaan"-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

GELDERSCHE ROOKWORST

en dan met het loodje

ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURG WAL 57 - 59.

TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS

van
REEDERS
N. Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f 1.65}{\text{per drie maanden}}$ $\frac{f 0.12}{\text{per week}}$ 1)

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM"
KEIZERSGRACHT 234

Adverteeren doet verkoopen!

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF

Velen hebben er menig aangenaam uurtje doorgebracht in het bekende café *Palais Royal* aan den N.Z. Voorburgwal te Amsterdam; velen zullen nog meermalen hebben teruggedacht aan de gezellige zaal en het vroolijke strikje, toen het gebouw eenige jaren geleden als café en hôtel werd gesloten, om in gebruik te worden genomen door den Rijksgirodienst. Nu gaat het geheel verdwijnen. Binnenkort wordt begonnen met de afbraak van het fraaie en nog betrekkelijk nieuwe gebouw, daar de grond waarop het staat gebruikt moet worden voor het nieuwe postkantoor, waarvan rechts en links van het *Palais Royal* en ook er achter, het beton-geraamte reeds zoo geruimen tijd staat. Voor den Amsterdammer, die zijn stad lief heeft en die belang stelt, niet alleen in wat er nieuw komt, maar ook graag in zijn herinnering bewaart wat er eens was, geven wij hier voor het laatst nog eens een afbeelding van het gebouw. De Rijksgirodienst die er nu nog in gevestigd is, zal een tijdelijk onderkomen vinden in het gebouw *d'Geelwinck*, op den Singel tusschen Koningsplein en Munt.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

24STE VERVOLG

Ronald had Lilian met Lothar voorbij zien gaan, en toen zij nu op den terugweg weer voorbij de tent kwamen, waar hij met Veva zat, sprong hij op en verzocht Veva met hem naar buiten te gaan. Zoo stonden zij plotseling voor Lilian en Lothar.

„U zoekt zeker 'n rustplekje, juffrouw. Deze tent is heelemaal leeg. Wilt u niet plaats nemen?“ vroeg Ronald haastig, om een aanknooping te vinden.

Lilian aarzelde een oogenblik besluiteloos, maar dan trad zij binnen en liet zich op een stoel neer. „Er moet vandaag nog gedanst worden, daarom is 't goed, even te rusten,“ zei ze. „Genoveva, kom bij ons zitten.“

Veva nam naast haar plaats, en de heeren gingen tegenover de dames zitten.

Spoedig daarop werd Lothar ontvoerd door een troepje jonge dames, die hem noodig hadden voor een spel. Daar de dochter van den overste er bij was, waagde hij geen tegenspraak, ofschoon hij woedend was, dat men hem van Lilian weghaalde.

Deze praatte met Ronald en Veva over oppervlakkige dingen. Nauwelijks was Lothar echter verdwenen, of Veva werd door een bediende weg geroepen.

„Ik kom aanstonds terug,“ zei ze en snelde de tent uit.

Zoo zaten Ronald en Lilian plotseling alleen tegenover elkander. De jonge dame maakte 'n vluchtige beweging, alsof ze Veva volgen wou. Maar dan zonk ze weer achterover in haar stoel, begrijpend, dat het dwaas en voor Ronald beleedigend was, als zij nu weg liep. Hij had deze onwillekeurige beweging gezien en perste de lippen vast op elkaar.

Lilian trachtte nu het onbelangrijke gesprek voort te zetten, maar zij zag er koeler en vormelijker uit dan ooit.

In zijn borst streed een gevoel van bitterheid over haar koude houding met een plotseling opkomend heet verlangen, zoo met haar alleen te kunnen blijven. Als geen der andere heeren bij haar was, voelde hij zich vrediger en kwelde hem niet zoo'n woelige onrust.

Met een gloeienden blik haar aanziende, zei hij plotseling met ingehouden stem:

„Het toeval gunt me 'n kort alleen-zijn met u, juffrouw Crosshall, en ik zou graag de gelegenheid benutten om u 'n vraag te stellen, die 'k al lang had willen doen. Wat heb ik misdaan, dat u mij altijd zoo koud en afwijzend behandelt?“

Zij zat als verlamd van schrik over die vraag. Het bloed vloog naar haar gezicht. Zij durfde niet opzien en perste de handpalmen op elkaar. In dit oogenblik zou ze hem om alles ter wereld niet trotsch en koel hebben kunnen aanzien.

„Ik begrijp u niet... ik weet niet, wat u bedoelt, mijnheer von Ortlingen,“ bracht ze sidderend uit.

Hij boog tot haar over en keek haar onderzoekend aan.

„Jawel, u begrijpt mij en u is een veel te waarschijnlijk karakter, dan dat een onwaarheid u niet moeilijk zou vallen. U ontwijkt mij en dat versterkt mij in de meening, dat u iets tegen mij hebt.“

Zij spande zich in om zich te kunnen beheerschen. „Neen neen... u vergist zich... ik heb beslist niets tegen u... hoe zou ik! U is voor ons — voor m'n vader en mij — altijd 'n welkome gast.“

Hij haalde moeilijk adem.

„Voor uw vader, ja. Dat voel ik en 'k ben er blij om. Maar voor u niet. Dit voel 'k ook — en het doet mij leed.“

Er klonk een diepe, eerlijke smart uit zijn woorden. Zij hief de neergeslagen oogen op en zag hem aan. En toen schrok ze tot in het diepste van haar ziel. Uit zijn oogen schitterde haar iets tegen, dat in haar een opstand verwekte. Een heet verlangen en een zwijgend smeeken ging uit zijn oogen tot haar over.

Wat was dat? Wat beteekende die blik? Hij beminde toch Genoveva, zij had toch met eigen oogen gezien, dat hij haar kuste en stilletjes een brief toestopte. Zij wist toch, dat deze twee menschen heimelijk verloofd waren. En toch zag hij haar nu met zulke oogen aan — met zulke oogen, die haar tot in het hart brandden. Sidderend stond zij op en tastte naar de leuning van haar stoel om steun.

„Mijnheer von Ortlingen — ik geloof toch niet, dat ik tegenover u te kort ben geschoten in de verplichtingen, die ik een gast van ons huis moet bewijzen?“

Een bittere lach speelde om zijn mond, terwijl hij onverschillig opstond.

„O neen, zoo was 't niet gemeend, juffrouw.“

Over gebrek aan wellevendheid heb ik niet te klagen. Maar die hoffelijkheid van u is ijzig — bijna beleedigend. En ik meende, door 't een of ander uw misnoegen opgewekt te hebben.“

Zij wrong hulpeloos de handen.

„Neen neen — heelemaal niet — en heel zeker heb 'k u nooit willen krenken of beleedigen.“

Weer zag zij, als magnetisch aangetrokken, in zijn bleek, opgewonden gezicht. Hij had zich zelf alweer in zijn macht en de vreemde uitdrukking, die haar zoo verschrikt had, was uit zijn oogen verdwenen. Hij keek weer helder en rustiger, alleen om zijn mond was de pijnlijk bittere trek nog te zien.

„En toch zoekt u ook nu weer angstig naar 'n voorwendsel, om zoo gauw mogelijk uit mijn nabijheid te komen,“ zei hij met gedwongen kalmte.

Zij gleed in haar stoel achterover en glimlachte. Wat deze glimlach haar kostte, wist zij alleen. Maar zij wilde tot iederen prijs haar houding bewaren.

„Ik verzoek u, mijnheer von Ortlingen, die dwa-“

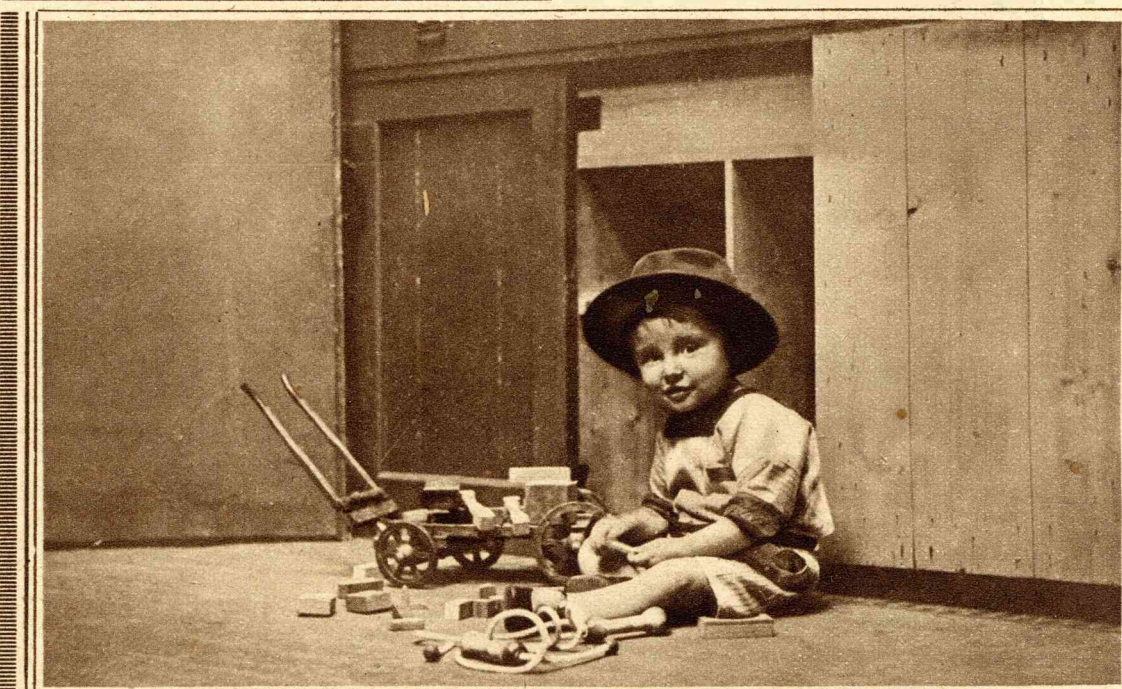
In Lilian's hart was in dit uur een ongewoon gevoel ontwaakt. Als zij aan den teederen, verlangenden blik van Ronald dacht, dan was 't haar, alsof ze een onrecht beging aan Veva.

Was 't zinsbegoocheling als zij geloofde, dat verlangend smeeken in zijn oogen gezien te hebben? Maar dan — dan bestond er maar één uitleg daarvoor — dan dacht Ronald von Ortlingen met dezelfde gevoelens aan haar, als zij aan hem. Dan beminde hij Genoveva niet van ganscher harte, dan had hij zich slechts aan haar gebonden, omdat hij méende haar lief te hebben, en had hij zijn hart eerst verloren, toen zij, Lilian, in zijn leven trad.

Zij rilde als in fellen angst en trachtte het denkbeeld te verjagen, dat vleidend en verlokkend haar hart binnendrong. Zij schold zich een dwaas, die geloofde te zien, wat zij hoopte. En zij schaamde zich bitter over dat innerlijk verlangen.

Zij mocht niet langer aan dien blik van Ronald

SPEELGOED

Kleine broer met zijn speelgoed. Zie hem glunderen, als vader zegt, dat hij een kiekje van hem zal maken.

ling op te geven. Ik beken u heel openhartig, dat ik schrok van uw opvatting. Als ik werkelijk den indruk gewekt heb, dat ik tegenover u koeler ben dan tegenover anderen, dan moet 'k mij schamen, want dat is onaardig. Maar ik geef u mijn woord, dat ik noch iets tegen u heb, noch u wou krenken.“

Dat zei ze met rustige vriendelijkheid. Hij nam haar hand en kustte ze vol vereering.

„Ik dank u. 't Heeft me zoo gehinderd en gedrukt, dat ik er ten slotte tegen op zag, nog bij u thuis te komen.“

Lilian streek over haar voorhoofd, alsof ze het te warm had. En zich dwingend tot scherts, zei ze glimlachend:

„Wat moet ik dan toch akelig geweest zijn! Maar heusch, zonder het te willen.“

„U staat me dus toe, dat ik ook verder mijn bezoeken in uw huis voortzet?“

Zij bedacht, hoe leeg Kreuzberg haar schijnen zou, als hij wegbleef, ofschoon zij wist, dat hij om Veva kwam. Maar dat sprak ze natuurlijk niet uit. Zij hief alleen afwerend de handen op.

„O, 't zou me echt spijten, als ik u verdreef. En wat zouden Genoveva, tante Stafi en vader wel zeggen?“

Hij wou er nog iets op antwoorden, maar zweeg, omdat Veva juist terug kwam.

En terwijl zij nu verder oppervlakkig praatten, dacht Ronald:

„Misschien is Lilian Crosshall daarom zoo koel tegen me, om niet den indruk te wekken, dat ik iets voor haar beteekent. Zij kent die majoraatsbepalingen en weet dus, dat er tusschen ons nooit een verbintenis kan bestaan.“

Deze gedachte was bijna een troost voor hem, te meer, omdat Lilian nu vriendelijker jegens hem werd.

denken. Het was een onrecht jegens Genoveva. Ronald von Ortlingen behoorde aan Genoveva, die toch zich zeker van zijn liefde waande en op een spoedige vereeniging met hem hoopte. Wat was 't toch, dat de vereeniging van deze twee menschen deed uitstellen? Zij meende, dat 't haar de rust zou weergeven, als Veva Ronald's echtgenoot zou zijn. Dan zou haar hart zich gemakkelijker in 't onveranderlijke schikken, dan zou met de mogelijkheid van een vervulling ook het bestaan van haar pijnlijk verlangen verdwijnen. Zoo geloofde zij.

De gedachten joegen wild en warrig door haar hoofd. Zij voelde zich ellendig door den storm, die woedde in haar ziel, en deed haar best om Ronald's blik te vergeten. Zij schaamde zich voor zichzelf, dat zij dat niet kon.

Zij vroeg zich ook telkens weer af, waarom het Ronald zoo sterk gehinderd had, dat zij zoo koel en vormlijk tegen hem geweest was. Waarom was 't hem niet genoeg, dat zij hem hoffelijk en beleefd behandelde? Als zij hem onverschillig was, dan zou hem dat nauwelijks opvallen. Dit alles doorkruiste haar brein, terwijl zij, naast Veva, tegenover Ronald zat en af en toe een woord in het gesprek wierp. Maar dan hield zij 't van onrust niet meer op haar plaats uit. Zij sprong op.

„Ik moet eens naar onze andere gasten kijken,“ zei ze haastig en liep de tent uit.

Ronald keek haar met brandende oogen na. Veva zag dien blik niet. Ook zij stond nu op.

„Kom, Ronald, ik moet me ook 'n beetje met de andere lui bemoeien. Wij praten ons hier anders nog vast,“ zei ze ongedwongen.

Ronald sprong op en bood haar den arm, om haar weg te leiden.

„Is 't geen heerlijk feest, Ronald?” vroeg zij, glimlachend naar hem opziend.

„Ja, heel prettig,” antwoordde hij verstrooid, terwijl zijn oogen Lillian zochten.

Zij keek hem vragend aan.

„Ik geloof, dat jij je niet amuseert?”

Hij beheerschte zich.

„Toch wel, uitstekend.”

In het voorbijgaan werden zij een dartelen kring binnengekomen, en eer zij 't vermoedden, waren zij in een vroolijk spel gewikkeld. Ronald zag dat Lillian eveneens aan dit spel deelnam. Lothar van Kreuzberg was aan haar zijde en zij lachte om zijn grappen.

Er kwam een geforceerde vroolijkheid over hem en hij was een van de overmoedigsten. Zijn gelach mengde zich met dat van Lillian. Toen zagen zij elkander een moment als verschrikt aan, want hun lachen klonk niet echt. Schuw vluchtten hun blikken weer dadelijk voor elkander. En zij vermeden het, elkaar nog aan te zien.

Het feest bleef door het heerlijkste weer begunstigd. Toen het duister inviel, werden duizenden kleurige lampions ontstoken en ook het kasteel straalde in lichtgloed.

Overal hadden zich pratende groepjes gevormd.

dat hij haar hinderde? Vermoeid van de vroolijke drukte, die in 't geheel niet bij zijn stemming paste, sloop hij dieper het park in.

De parkwegen liepen slingerend den Kreuzberg af. Overal in de heesterboschjes waren rustbanken geplaatst. Zoover het licht reikte, ontmoette hij nu en dan eenige gasten. De heeren rookten een sigaret en de dames babbelden en lachten. Buiten den lichtkring werd het heel stil en eenzaam. En hier in 't donker liet Ronald zich zuchtend op een bank neer. Zacht klonk vanuit de verte de muziek en het vroolijke lachen. Maar beide stoorde hem hier niet. Hij liet het hoofd tegen de bankleuning rusten en sloot de oogen. Zijn gedachten riepen in heet verlangen naar Lillian Crosshall, en hij deed geen moeite meer om dat verlangen te loochenen.

Tegelijkertijd had Lothar van Kreuzberg het besluit genomen nu eindelijk zijn voornemen uit te voeren en Lillian's hand te vragen. Zij was aan tafel zoo lief en aanmoedigend geweest en de vurige wijn had eindelijk alle aarzeling uit zijn hart verdreven.

„Nu of nooit,” dacht hij, toen hij Lillian na tafel naar buiten geleide.

„We moesten ginds naar die donkere parkwegen gaan, juffrouw Crosshall, waar we 'n prachtig gezicht op de heele illuminatie hebben,” zei hij tot Lillian.

Deze had aan tafel slechts met moeite den schijn gewekt, dat zij vroolijk gestemd was. Met genoegen maakte ze zich voor een kwartiertje uit de levendige drukte los. Haar vader wist zij in tan-

hier wel 'n beetje uitrusten, mijnheer van Kreuzberg.”

Ronald's oogen zochten de witte, slanke gestalte. Hij kon juist door de struiken heen de bank zien, die schuin tegenover de zijne op den hoogerden weg stond, en iedere beweging van het paar kon hij bespieden. Hij zag ook de blanke uniform-knoopen opschitteren, hij zag, dat Lothar van Kreuzberg dicht naast Lillian stond en zich tot haar over boog.

't Was of hij op moest springen en tusschen de beide menschen treden. Maar hij krampte zijn handen om de leuning der bank en bleef zitten. Dat hij hier een spion zou kunnen worden, daaraan dacht hij niet, hij wist alleen, dat hij nu niet in staat was van zijn plaats te gaan. 't Was of hij iets, dat hem dreigde, verhinderen en afwenden kon, als hij bleef.

Zoo hoorde hij ieder woord, dat aan den overkant gesproken werd en zag iedere beweging.

De jonge officier zweeg een poos op Lillians woorden. In den grond van zijn hart voelde hij zooveel schroom, dat hij maar 't liefst weggeloopt was. Maar hij had zichzelf gezworen, deze gunstige gelegenheid niet ongebruikt voorbij te laten gaan.

Al zijn moed verzamelend, ging hij nu met doods-verachting op zijn doel af, zonder verder overleg.

„Juffrouw Crosshall, ik dank het lot, dat mij enkele minuten met u alleen laat,” begon hij.

„Och, waarom doet u zoo plechtig, mijnheer van Kreuzberg? Wilt u niet gaan zitten?”

„Neen neen, dank u, laat mij asjeblijft staande zeggen, wat ik op 't hart heb. Juffrouw, ik vecht reeds zoo lang met het besluit, u te vragen, of u mij tot den gelukkigsten van alle stervelingen zou willen maken, door mij uw kleine hand te reiken tot een verbond voor het leven.”

Ziezoo, nu was 't er uit. Lothar haalde diep adem alsof hij een zwaar karwei achter den rug had.

Ronald, die ieder woord verstaan had, beet als in kramp de tanden op elkaar en keek met staren-de oogen naar Lillian. Het angstzweet stond op zijn voorhoofd, nog nooit in zijn leven had hij zoo iets ontzettends, een mengeling van pijn en angst, gevoeld, als in deze minuut. In koortsachtige opwinding wachtte hij Lillian's antwoord af en vreesde toch tegelijk, het te vernemen. Met ingehouden adem luisterde hij, om haar antwoord te verstaan.

Een poos aarzde Lillian, eer zij sprak, en dan klonk haar stem moe en droef:

„Beste mijnheer van Kreuzberg dat u mij dát bespaard had! Ik was er zoo vast van overtuigd, in u 'n echten goeden vriend gevonden te hebben, en nu stelt u mij zoo te leur. Dat doet me leed, veel leed.”

„Maar... maar beste juffrouw!” stiet Lothar onzeker uit.

Zij hief haastig haar hand op.

„Neen, neen — om Godswil, zeg mij nu niet, dat u mij liefhebt! Als u wist, hoevelen er dat reeds hebben verteld. En ze meenen toch bijna allen mijn rijkdom. Ook u denkt 't laatst aan mijn persoon — u bemint mij evenmin, als ik u.”

Lothar zuchtte diep.

„Op mijn eer, juffrouw Crosshall, ik heb u van 't eerste oogenblik af grenzenloos vereerd en bewonderd. Ik weet wel, dat u in ieder opzicht hoog boven mij staat — maar u was altijd zoo goed en zoo vriendelijk voor mij. En toen dacht ik: waarom zou zoo'n arme drommel als jij ook niet eens het groote lot kunnen winnen? Toen heb ik me moed ingesproken, en 't gewaagd, de hand naar u uit te steken. 't Is me heusch niet gemakkelijk gevallen. Ik heb zoo'n geweldige respect voor u. U is veel te schoon en te verstandig voor mij, afgezien nog van uw rijkdom. Maar ik dacht — misschien heb je per saldo nog wel geluk — 't schijnt echter niet zoo.”

Dat alles bracht Lothar er met een benepen rouwmoedigheid uit, die komisch aandeed.

Lillian moest onwillekeurig lachen.

„Maar m'n beste mijnheer van Kreuzberg, 't zou voor u heelemaal geen geluk zijn, als ik uw vrouw werd,” zei ze, zooals men een kind toespreekt.

(Wordt voortgezet)

SPEELGOED

Groote zus met haar speelgoed. Ook zij vond het wel leuk, dat er een kiekje van haar gemaakt werd.

Men wandelde over de goed onderhouden paden van het park. Het souper was zooveel afgeloopen en nu zou het vuurwerk afgestoken worden. Ronald was ongemerkt het vroolijk beweeg ontvlucht en had 'n stil plekje in het park opgezocht, waar niemand hem stoorde.

Aan tafel had hij naast Veva, schuin tegenover Lillian gezeten. Haar tafelheer was natuurlijk Lothar van Kreuzberg geweest, met wien zij zoo druk in gesprek was, dat zij nauwelijks een enkelen keer om zich heen zag. Vooral scheen ze te vermijden Ronald's blik te ontmoeten. Hij was niets voor haar. Was dat het resultaat van zijn vraag? Bemerkte zij misschien, hoe 't er in zijn hart uitzag, hoe hij vurig verlangde naar een warmen, vriendelijken blik van haar, en wilde zij hem toonen dat hij niets voor haar beteekende — wellicht zelfs

te Staf's trouwe hoede. Zoo ging zij zonder aarzelen met Lothar mee. Te zeer met haar eigen martelende gedachten bezig, bemerkte zij niet, dat Lothar zeer opgewonden en onrustig was en opvallend weinig sprak.

Zoo kwamen zij langzaam aan de kronkelpaden, die Ronald kort tevoren gegaan was. Zij konden hem niet zien zitten, daar zijn plaats nog dieper in de duisternis lag. Ronald schrok op uit zijn tob-bend gepeins, toen hij dichtbij Lothar's stem hoorde.

„Hier, juffrouw, hier op deze bank kunt u rusten, dan hebt u 't heele tafereel vóór u. Schitterend gezicht, nietwaar?”

Daarop antwoordde een vrouwelijke stem, welke hij terstond als die van Lillian herkende:

„Ja, 't ziet er wonderlijk mooi uit. En zoo stil en vredig is 't hier. Ze loopen allemaal al naar het vuurwerk-terrein. Maar 't zal nog wel 'n kwartiertje duren, eer 't begint. Zoo lang kunnen we

door de hand over het zakje te strijken, dit met wijn zult vullen.

„Kijkt u maar!” Ge doet alsof ge een paar glazen met wijn wilt vullen door er den trechter met het smalle einde boven te houden.

Vermoedelijk zullen de aanwezigen beginnen te lachen, want er komt geen druppel wijn uit uw zakje.

Ge zegt eerst, daar niets van te begrijpen, daar die toer u nog nooit mislukt is, om dan plotseling uit te roepen:

„O, natuurlijk! Hoe kon ik dat ook vergeten! De wijn kan er natuurlijk niet uit, zoolang de punt van het zakje in elkaar gedraaid is. Wacht, zoo gaat het 't gemakkelijkst!”

Ge neemt de schaar en knipt de punt van het

zakje af en onmiddellijk stroomt de wijn er uit, waarmee ge eenige glazen vult.

Om dezen toer te kunnen verrichten moet ge u te voren voorzien van een darm — een worstel — die bij elken slager is te krijgen. De darm is vooraf met wijn gevuld en aan beide einden dicht gebonden en in uw rechtermouw verborgen.

Op het oogenblik dat ge den zak maakt, het papier dus om uw rechterhand draait, laat ge den darm uit uw mouw in den zak glijden en knipt later, met den punt van den zak, ook een puntje van den met wijn gevulden darm af, waardoor de wijn uitvloeit.

Na afloop wordt de zak, met den darm er in, in elkaar gepropt en weggeworpen.

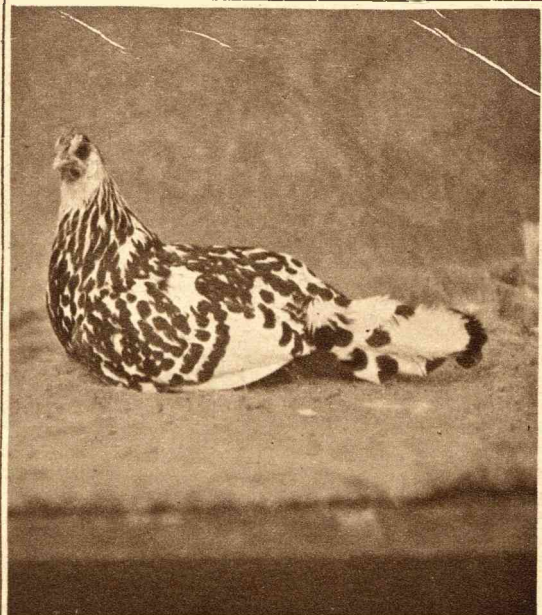
ONZE GOOCHELTOEREN

XVI

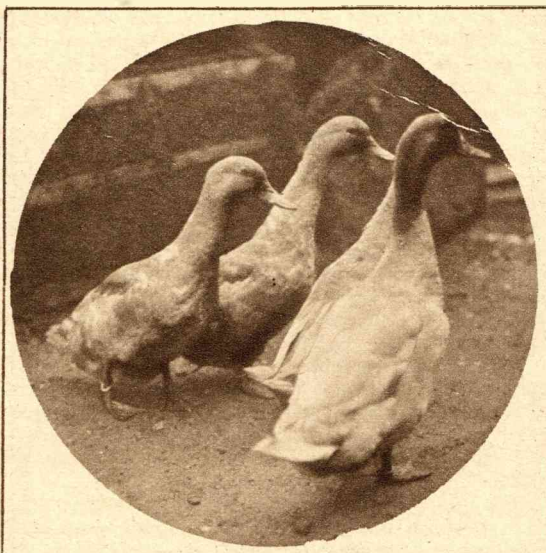
„Wijn is duur,” zegt ge, „maar waarom zou u dien vorm van een zakje, eigenlijk een trechter, die van onderen dicht is, in elkaar, zoodat de onderkant gesloten is en zegt dan, dat ge, eenvoudig

PLUIMVEE-TENTOONSTELLING TE HOOFDDORP

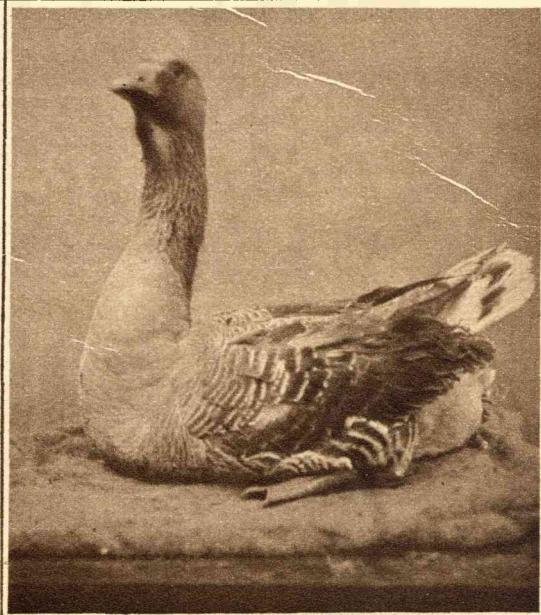
21 - 22 - 23 JANUARI

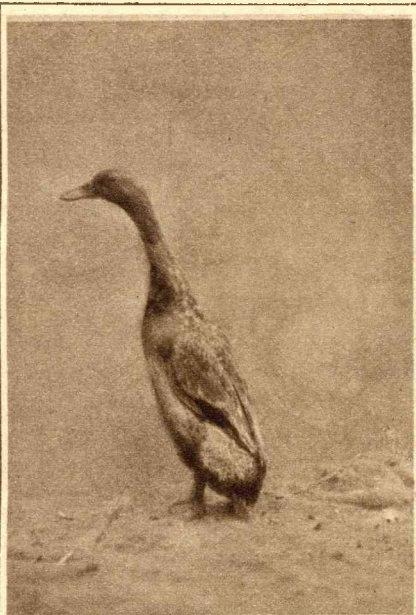
ZILVERLAKEN HEN van den heer Van der Schans te Bovenkerk, bekroond met een 1sten en een eereprijs.

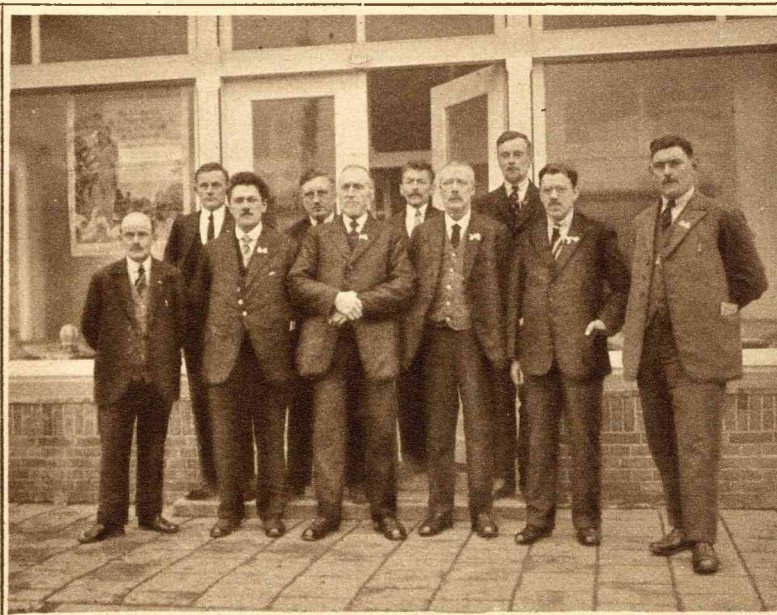
Een toom ORPINGTON BUFF-eenden van den heer P. Botbijl te Haarlemmermeer, die een eersten prijs verwierven.

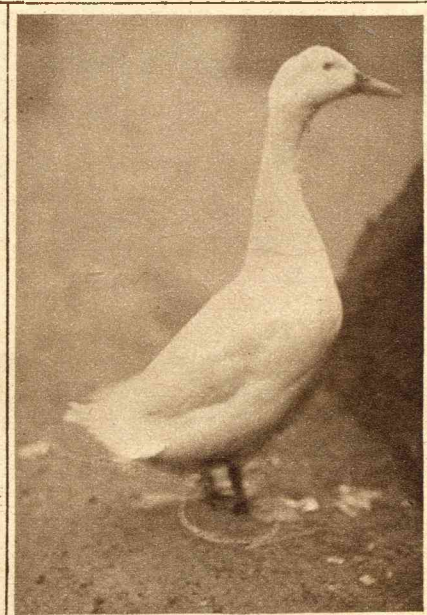
TOULOUSE GANS van den heer H. W. van der Schans te Bovenkerk, bekroond met den eersten prijs.

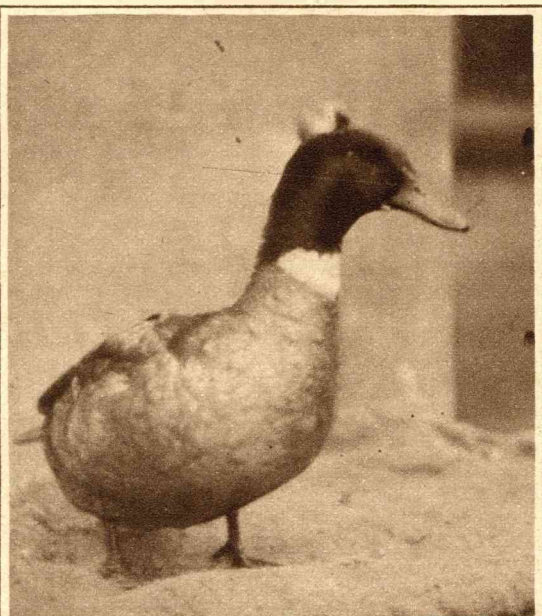
REEKLEURIGE ENGELSCH LOOPEEND, eveneens van den heer v. d. Schans. Ook deze verwierv een eersten prijs.

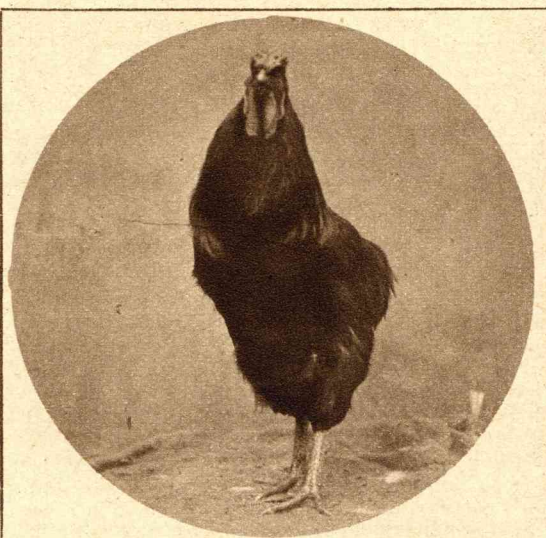
In aansluiting aan de plaat op de titelbladzijde, geven wij hier nog een aantal foto's van de in hotel *De Landbouw* te Hoofddorp door de Haarlemmermeersche Hoenderclub gehouden. Bij gelegenheid der opening maakten wij bovenstaande foto van het bestuur en de tentoonstellingscommissie. Van links naar rechts de heeren Dreksaen, J. Mients, A. J. van Rooyen, K. Enthoven, H. van Andel, P. Botbijl, G. A. A. Knaap, M. W. v. d. Schans, J. F. R. Gevers (voorz.) en J. C. Pompe. Rondom den groep de acht eerste prijswinnaars.

INDISCHE LOOPEEND van den heer M. Kroon Groen te Abbenes, bekroond met een 1sten prijs.

SIEREEND van den heer M. W. v. d. Schans te Bovenkerk, met een eersten prijs bekroond.

RHODE ISLAND RED Haan, eersten prijs en eereprijs, uitgelooft door Burgemeester Slob. Inz. J. F. R. Gevers, Hoofddorp.

JAPANSCH ZIJDE-HOEN van den heer M. J. Winters, dat een 1sten prijs verwierv.

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

A We geven ditmaal een opgave, waar zij, die van rekenen houden, zich eens 't hoofd mee kunnen breken. Er waren (neem me niet kwalijk, maar 't was zoo) eens vier vlooiën, die vastgebonden zaten aan een draadje, achter elkaar, telkens met 12 c.M. tusschenruimte. Zij gingen aan 't springen, met z'n vieren tegelijk. De voorste doet sprongen van 3 c.M., de tweede van 5 c.M., de derde van 7 c.M. en de vierde van 9 c.M. ver.

Let wel, ze springen alle vier tegelijk, en, na een zeker aantal sprongen gedaan te hebben (allemaal evenveel) bevinden zij zich in precies dezelfde positie als aan 't begin — dus achter elkaar, telkens met 12 c.M. tusschenruimte — met dit verschil, dat hij die eerst 't voorste stond nu achteraan staat — de volgorde is dus juist omgekeerd. De vraag is nu: hoeveel sprongen hebben de lieve diertjes moeten doen om dit resultaat te bereiken.

D
C
B
A

DE PAPEGAAI

't Was toch zoo'n lief dier. En praten dat ie kon! Neen maar! Zingen deed-ie, net de stem van de oudste dochter die les kreeg aan het Conservatorium.

Wat wonder dus dat Lorre de lieveling van de huisgenooten was, te meer doordien hij vlug leerde woorden nazeggen, en die dan ook altijd te rechter tijd te pas bracht.

Het was compleet een echo.

Wie ook aan de deur kwam: melkboer, bakker, slager, groenteman, ieder hoorde zijn uitroep herhalen met zijn eigen stem en had plezier in den vogel.

Maar Lorre had een leelijke gewoonte.... hij vloekte, vooral in den zomer. Dit kwam zeker door de zeereis die hij gemaakt had. Gedurende den overtocht had hij in het matrozenruim verblijf gehouden en daar die leelijke woorden gehoord. Zooals dit ook bij kinderen het geval is, had hij juist deze uitmuntend onthouden.

Dan werd Lorre naar de keuken verbannen, alsof het voor de dienstboden er niet op aan kwam, dat uiten van allerlei ongepaste woorden.

En als dan de koudere dagen aanbraken, werd Lorre weer in de huiskamer toegelaten.

Zoo ook nu weer.

Maar... wat niemand had kunnen vermoeden, was gebeurd: Lorre had tijdens zijn verblijf in de keuken weer wat nieuws geleerd....

PECHVOGEL

Gebeurt er iets onaangenaams,
En ben ik er dan bij,
't Mag loopen zoo het loopen wil,
Maar 't noodlot dat treft mij.

Valt er een schoorsteen van een dak,
Of heeft iemand de hik,
Of zakt er iemand door zijn fiets,
Het slachtoffer ben ik.

Speel ik soms in de loterij,
Of dam, of Zwarte Piet,
Dan raak ik wel veel centen kwijt,
Maar ik krijg steeds een niet.

Maar eenmaal had ik toch geluk,
't Is nog niet lang geleë,
Toen 'k onder de bekoring kwam
Van 'n lieve zwarte fee.

Zoo schoon zag ik er nooit nog een,
En 'k werd verliefd, gewis,
't Is waar, dat ongeluk in 't spel
Geluk in liefde is.

HENK.

AMSTERDAMMERTJES

DRAADLOOS.

Ik heb een radiotoestel... gehad! Of ik er zulke treurige ervaringen mee opdeed?

Volstrekt niet! Integendeel, ik vind het bijzonder aangenaam, een klein hoekje in je huiskamer gereserveerd te hebben, waar een tafeltje toe bereid tot luisteren lokt.

Dus raad ik het een iegelijk van harte aan — mits men aan diverse voorwaarden kan voldoen, als daar zijn:

Ten eerste: men moet de beschikking hebben over een groote dosis vrijen tijd;

ten tweede: de proviandkast moet wel gevuld zijn en — om het hier nu maar bij te laten — men moet ten derde in 't gelukkig bezit zijn van een trommelvlies van ongewone qualiteiten.

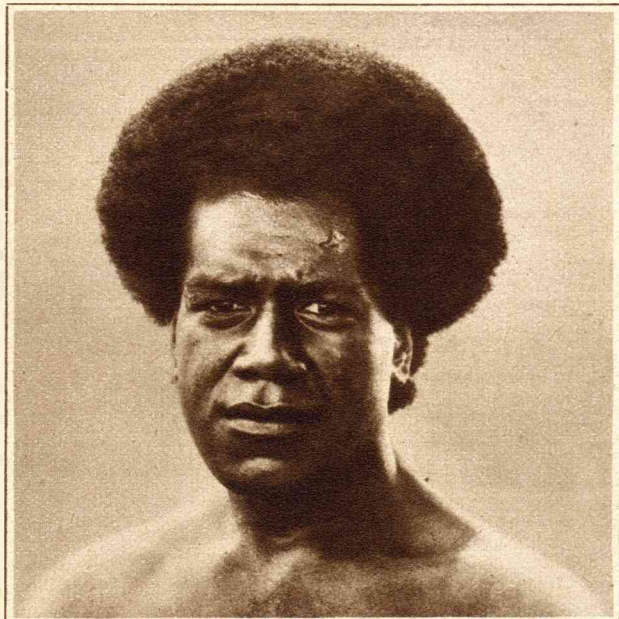
Een nadere toelichting? Hier is ze: wat punt 1 betreft, ge hebt des avonds drukke bezigheden, een oogenblikje echter rekt ge u eens uit en daar valt uw oog — gelukkig niet in letterlijken zin! — op uw toestel.

Jongen ja, vanavond groot instrumentaal concert uit Londen. Even luisteren dus. Tien tegen één, dat uw avond naar de maan is.

Ge zijt overdag aan den arbeid. Uw vrouw is bezig uw maaltijd te bereiden. Daar valt haar echter in, dat er tusschen vijf en zes damesvertel-uurtje is. Vol aandacht luistert ze. En uw anders zoo zorgzame en toegewijde huisvrouw heeft de balletjes in de soep, het zout in de aardappelen, en de

EEN WITTE EN EEN
ZWARTE!

Dit tweetal foto's plaatsen wij, en wel bij elkaar, om de aardige tegenstelling: de blank ingebakerde Amerikaansche en de donkere zuinig-bekleede Australiër! De dame is een der vele Amerikaansche „koninginnen” — de koningin van de keuken, miss Billie Burke — natuurlijk met een page-kopje, al wordt 't grootendeels door kraakhelder linnen verhuuld. De meneer is een bewoner van de Fidsji-eilanden, en heeft, gelijk zijn medeleden van de Watwestam, de gewoonte zijn chocoladebruine huid met geel op te schminken en zijn haar rood te verven.

Door het geheele huis was een electrische schelleiding, dus uiteraard ook in de huiskamer.

Toen mevrouw dan ook een paar dagen later op het knopje voor de keuken drukte, riep Lorre: „Hè, daar belt dat kreng weer.”

Groote verbazing van mevrouw, schrik van de andere huisgenooten.

Dit zou weldra vergeten zijn, indien niet telkens na het keukenschelletje Lorre dezelfde woorden had herhaald, zoodat de overtuiging post vatte, dat de vogel dit in de keuken geleerd had.

Weldra bleek deze onderstelling juist; gevolg: een niet malsche uitbrander, met even natuurlijk gevolg: ontkenning door de dienstbode van alle schuld.

Alsof Lorre het ongepaste zelf inzag, herhaalde hij die woorden minder vaak, maar toch genoeg om ze niet heelemaal te vergeten.

Wat wonder dat de dienstboden op wraak zonnen. — Maar wat te doen?

De wekelijksche „kamerdag” was daar, dat was een mooie gelegenheid.

Tegen den middag kwam Anna hevig opgewonden de andere kamer binnen.

„O, mevrouw, daar heeft Lorre het deurtje van de kooi weten open te maken en is het raam uitgevlogen.”

Algemeene ontslettenis! En natuurlijk weer een flinke uitbrander.

„Net of ik dit niet doorzie! Denk je dat ik niet begriip, dat jullie dat opzettelijk hebt gedaan, om ons te plagen! Gaat maar gauw mee naar buiten om het arme dier te helpen zoeken.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. Allen er op uit met de noodige lekkernijen om Lorre te lokken.

Maar helaas, geen Lorre te zien of te hooren.

Meneer komt thuis en gaat met den oudsten

zoon mee op zoek, echter met medenemen van een groote mand, teneinde die als vogelknip te gebruiken. De heele buurt in rep en roer, temeer nu een flinke belooning was uitgelooft voor het terugbrengen van Lorre.

De dienstmeisjes toonden opeens veel belangstelling voor de daken, de kruideniers- en slagersjongens kwamen veel later dan anders van de klanten terug, en beloerden de boomen langs den weg. Tot zelfs het Vondelpark werd afgezocht.

Het geroep van „Lorre! Lorre!” had, zooals begrijpelijk is, niet zijn uitwerking gemist, want menschen die niets te doen hadden — en die zijn overal en altijd te vinden — hielpen natuurlijk mee het aantal zoekenden te vergrooten, met het even natuurlijk gevolg dat de kans op het terugkrijgen van den vogel evenredig kleiner werd.

Zooals reeds vermeld, Lorre had de leelijke gewoonte, te vloeken. En dat werd zijn ongeluk.

Terwijl vader en zoon een perkje met struikgewas in het Park langs kwamen, werd hun aandacht getrokken door het uiten van een reeks echte zeemansvloeken. Dat moest Lorre zijn. Voorzichtig strooiden zij een handjevol apennootjes, een lekkernij voor den vogel, in de nabijheid, en bleven geduldig wachten.

Hun list gelukte.

Het duurde niet lang of Lorre kwam heel voorzichtig naderbij, en toen door het kraken van de notenschelletjes zijn aandacht was afgeleid, viel opeens de mand over hem heen en werd hij in triomf naar huis gebracht en weer in de kooi gezet.

Groote vreugde van de huisgenooten.

Veertien dagen later waren er twee nieuwe dienstboden bij de familie.

JOH. E. A. VAN PELLECOM.

lezer vulle zelf maar aan wat nog meer, vergeten, alles ter wille van dat koppige radio-ting, dat u steeds meer in zijn greep omknelt.

Ge zijt aan den wandel en ontmoet een ouden kennis. „Zeg, jij hebt Radio in huis, heb ik gehoord. Ik kom morgenavond eens luisteren, hoor.” Een andere vriend: „Amice, zorg dat je goeie sigaren in huis hebt; ik kom van de week eens hooren bij je!”

Als ik nog denk aan den debat-avond Snijders-van Embden. Nu ben ik er dan ook achter waarom Van Nelle zulke goeie zaken maakt. Ik schonk me 's avonds arm aan thee.

Met dat al ben ik een en al bewondering voor de uitvinding. Is 't niet heerlijk 's avonds in je leunstoel de capaciteiten van eerste rangs musici te kunnen bewonderen? En zonder met bureauist of juffrouw-van-de-vestiaire iets te maken te hebben.

Laat ik mogen besluiten met te zeggen, dat ik over de werking van mijn apparaat alleszins tevreden was. Zij 't dan dat 't een enkelen keer eens „mis” was. Heel goed herinner ik mij, hoe 'k vol attentie luisterde, of althans probeerde te luisteren naar de redevoering van een onzer Haagsche autoriteiten.

„Zeer geachte luisteraars. Ik acht het een voorrecht... piep, piep, pieeeeeeep, tot u te mogen spreken... toet-toet-toet-toet-toet... Dames en heeren het is interessant... piep, piep, pieeeeeeep...”

Ik liet me niet zoo spoedig van de wijs brengen, maar bleef, op 't illustre voorbeeld van den Vader des Vaderlands: saevins tranquillus in undis — rustig te midden der ziedende golven (geluidsgolven wel te verstaan). Ik wachtte dus geduldig. Dat duurde zoo een kwartiertje. Hoorde ik iets?

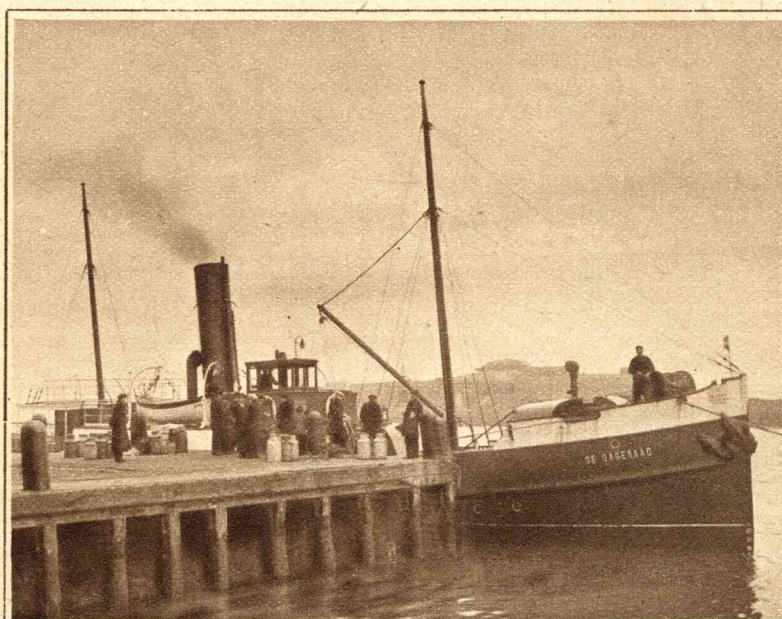
Ja, daar kwam de directeur van het omroepstation met een geweldige stem meedeelen: de redevoering van minister die-en-die is afgelopen! Proficiat!

NIC. D.

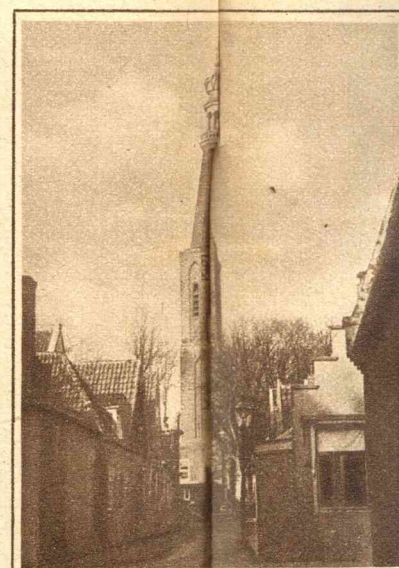
NOORD-HOLLAND

HELDER. H.R.C.-Helder (2—3). Een moment uit dezen wedstrijd voor het H.R.C.-doel. De doelvrediger onderschept een voorzet.

HELDER. De aankomst van de Texelsche boot aan de Buitenhaven. Op den achtergrond de koepels van het fort de Harssens.

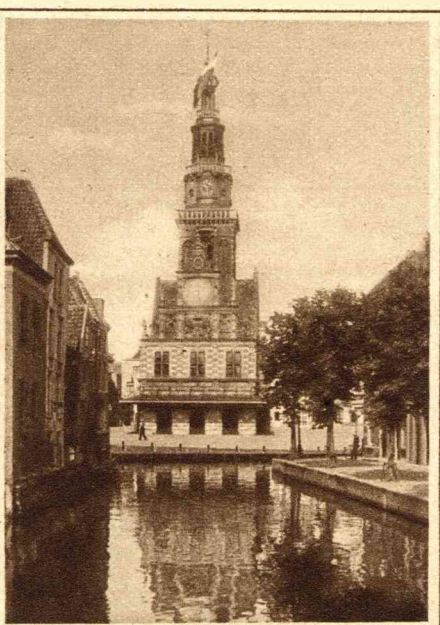
MEDEMBLIK. Re lang was de toren bouwvallig; thans est men, daar he gevaar opleverde zullen vallen, he steenen hekwerk en de wijzerplaat moeten gbreken.

HEER HUGOWAARD. Het herstel van het landhoofd der spoorbrug over de Ringsloot, dat op twee plaatsen gescheurd is. De Ringsloot is geheel drooggelegd.

ENKHUIZEN. Op 20 Februari a.s. zal het Stedelijk Muziekkorps te Enkhuizen zijn 35— door den oorlog niet worden herdacht, zoodat dit feest een grootscharakter zal verkrijgen. Het eere-voorzitterschap aanvaardt. V.l.n.r. C. Jongbloed, Onder-dir. J. van Marle, K. V. Frans van Diepenbeck, Directeur, Jan Bais, Secr., C. Schild, Penning, S. Schild, die 32

ALKMAAR. Een fraai kiekje van de mooie Waag te Alkmaar.

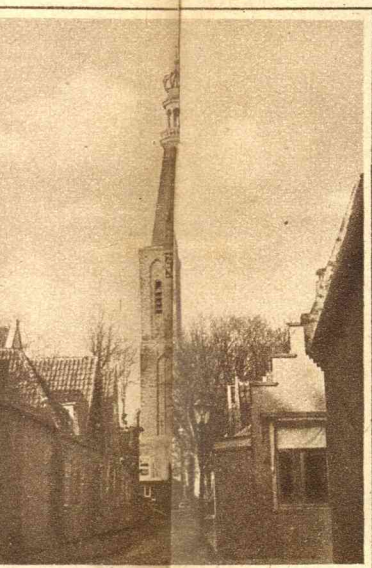

OUD-KARSPER. Uit de operette „De Marskramer” opgevoerd door de operetteclub „Caecilia.” De dans uit het eerste bedrijf, ingestudeerd door Mej. Kroon.

OUD-KARSPER. Willem Kos, die weer in Davos is, met de krans en bloemstukken, het vorige jaar nad hij het kampioenschap van Noord-Holland behaald had, vereerd.

AND BOVEN HET IJ

EDENBLIK. Re lang was de toren
uwvallyg; thanseft men, daar het
aar opleverde zullen vallen, het
enen hekwerk en de wijzerplaat
moeten gbreken.

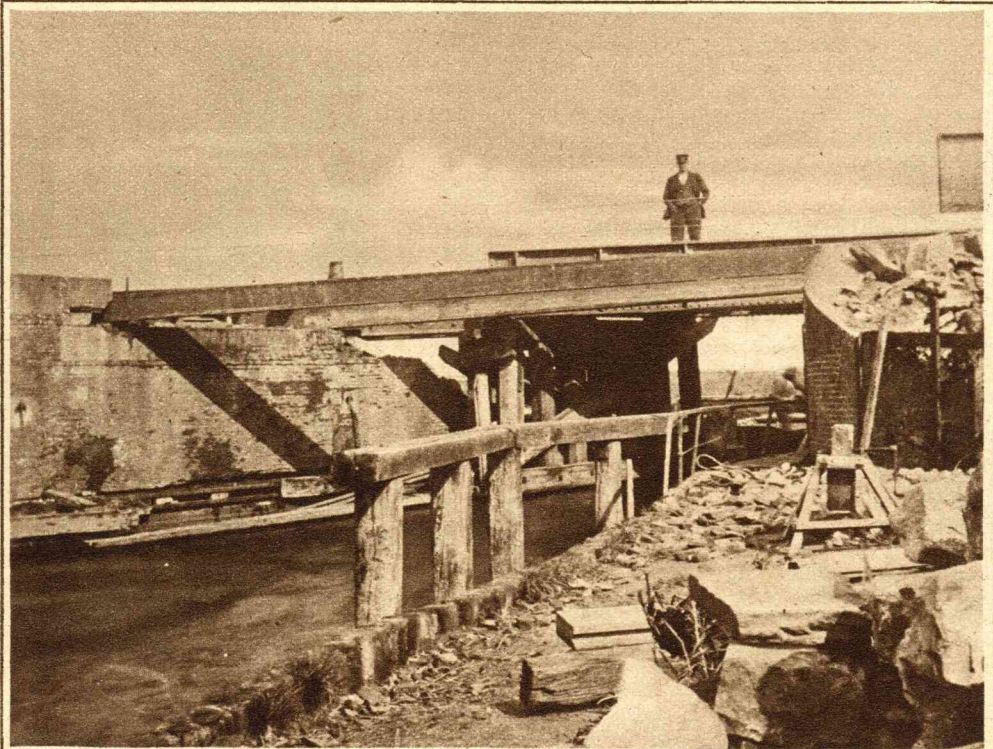
OUD-KARSPER. De meisjes die in dezen stand een vaandellied
zongen bij de onthulling van een nieuw vaandel voor de Afd.
O. Karspel-N. Scharwoude van den Bond voor Staatspensioneering.

OUD-KARSPER. Een aardige foto, die laat zien hoe de mannen
uit het armenhuis bezig gehouden worden. Bezig een tuintje om te
spitten steekt vadtje even z'n pijpje aan.

aziekkorps tenkhuizen zijn 35-jarig jubileum herdenken. Het 25-jarig jubileum kon
een grootscharakter zal verkrijgen. In het huldigingscomité heeft de Burgemeester
d, Onder-dir., J. van Marle, K. Waalkes en H. Mins Commissarissen. Jan Schild, Voorz.
child, Penning. S. Schild, die 35 jaren lid is, J. Beck en C. Loots, Comm. van Orde.

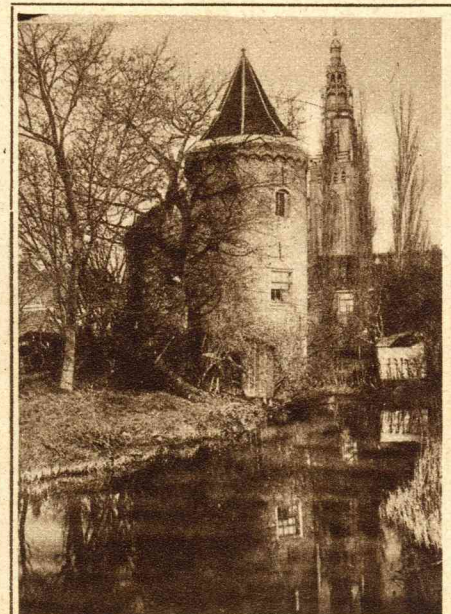
HEER HUGOWAARD. Het herstel van de spoorbrug. Op deze foto ziet men de
scheur in den muur en ook de stukken, die tijdelijk den muur moeten vervangen.

O-KARSPER. Willem Kos, die nu
in Davos is met de krans en de
stukken, het vorige jaar nadat
het kampioenschap van Noord-Hol-
land behaal had, vereerd.

OUD-KARSPER. Operette „De Marskramer.” Op 't tooneel de leden, er vóór 't bestuur. v.l.n.r.: G.
Kooi, reg., J. v. Loo, vrz., mevr. Kostelijk, penm., C. Keeman, dir., A. Schene, vice-vrz., P. de Geus, secr.

SCHAGEN. De Oostelijke toren van
het oude slot te Schagen.

HET HUIS TE ZAAZEN TE SCHOTEN

Een kijkje op het Huis te Zaanen te Schoten.

Een schilderachtig plekje aan de achterzijde van het gebouw.

Een historische plek nabij Haarlem is ten doode opgeschreven. Zooals men zal weten is de gemeente Haarlem door aankoop van het Huis te Zaanen voor f 280.000.— daarvan eigenares geworden.

Weinig mensen was het bekend wanneer zij den Schoterweg passeerden, welk een mooie buitenplaats daar lag, in een boomrijk park tusschen het watertje de Delft en den Schoterweg. En toch zullen de lezers bij het aanschouwen van de hiernevens gepubliceerde foto's het met ons eens zijn, dat een nadere beschouwing alleszins de moeite waard is en het te betreuren valt dat een dergelijke bezitting voor de geschiedenis weder verloren is.

De laatste eigenaar en bewoner, de heer C. J. A. Bredius van Zaanen, kon haar door de toenemende bebouwing in de naaste omgeving niet langer beschermen, zonder dat te veel van het aspect der heerlijkheid verloren ging, zoodat hij reeds in December 1923 een belangrijk deel van zijn gronden door verkoop aan de gemeente Haarlem overdeed. Door dezen aankoop kreeg de gemeente reeds vasten voet in Schoten, in afwachting van de nadere grensregeling van Haarlem, waarvoor Minister Ruys de Beerenbrouck eenige weken geleden in de Spaarnestad vertoefde. Thans is reeds een groot gedeelte van de vroeger ongeschonden bezitting voor woningbouw aangewend en zijn de inrijlaan aan den Schoterweg en de boomgaard reeds lang verdwenen.

In 1100 is reeds sprake van Huis en Ambachtsheerlijkheid Zaanen. Zij strekte zich uit van beoorden Zaandam tot aan de Vredesloot, thans „Delft” geheeten. (Bij Woerden zijn nog thans landerijen, bekend onder den naam „Polder van Zaanen”). Het adellijk geslacht Zaanen of Zaenden was zoowel gevestigd aan den Zaan als bij Schoten. Het kasteel moet eertijds gestaan hebben bij Zaandam, niet ver van de Zaan, waaraan het dan ook zijn naam ontleend heeft, en wel voor het Vinkepad bij 's Heerenwateringh.

Toen Willem van Zaenden, één van de eedgenooten tegen Graaf Floris V, in 1296 den dood gevonden had, werd zijn slot bij Zaandam verwoest, zijn

geslacht verbannen en zijn bezittingen aan de Grafelijkheid verbeurd verklaard. Door zijn nazaten is later het kasteel weder herbouwd, doch toen bij de Vredesloot, de Westelijke grens der Heerlijkheid. Destijds is echter het slot door den

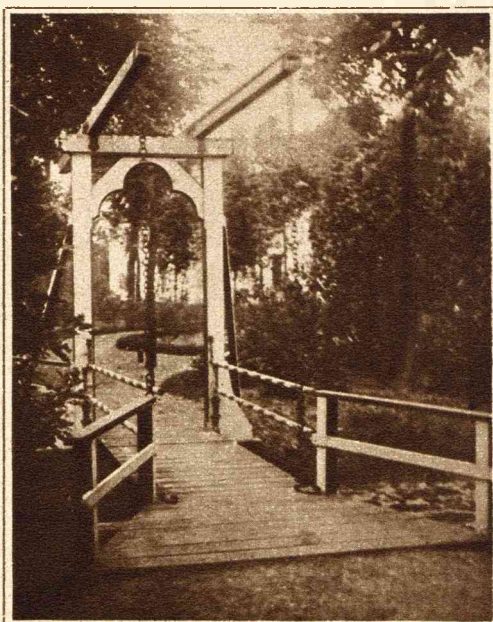
Grafelijkheid van Holland en West Friesland, zoodat alle adellijke en oude geslachten, die in het bezit daarvan kwamen, „hulde, eed en manschap” aan de Grafelijkheid moesten bewijzen. Van ongeveer 1100 tot 14 Maart 1775 heeft dit plaats gehad, vandaar dat alle namen van de leenmannen der Heerlijkheid door opname in de registers bekend zijn gebleven. Nog op 20 Februari 1816 werd het Wapen van Zaanen, een kruis van geel op een zilveren veld, door den Hoogen Raad van Adel bevestigd.

Het Wapen van Schoten is dat van Zaanen, gevierendeeld met dat van de Heerlijkheid Heemskerk (een zilveren klimmende leeuw met roode tong en klauwen in een lazuren veld). Op de zandsteen schouw in de groote zaal zijn de wapens van Heemskerk, Zaanen en Schoten geschilderd, waaronder de spreuk: „Heemskerk en Zaanen, maken Schoten tesamen”, doelend op het feit dat dit dorp zijn ontstaan aan genoemde heerlijkheden te danken had.

De oude handvesten, rechten en privilegiën zijn met den tijd verloren gegaan, o.a. het recht van vrijplaats van 3 dagen voor misdadigers in 1795, daarna het recht om een schout aan te stellen, evenals het oude recht van zwanendrift. Zooals men weet mochten vroeger alléén edelen zwanen houden.

Ook schijnt Zaanen betrokken te zijn geweest bij de Spaansche belegering van Haarlem in 1573, tenminste aan de beide zijden van het water achter het huis, liggen de „Spaansche akkers”, alwaar destijds Spanjaarden begraven moeten zijn geweest. Het thans met zand opgespoten weiland van Zaanen draagt den naam van Brederoo's Zaanen en een daarlangs loopend watertje heet nog de Brederosche beek. Niet onmogelijk is, dat deze beek die in het Spaarne uitliep, met het kasteel Brederode in verbinding heeft gestaan.

Het was dan ook niet zonder een gevoel van weemoed, dat de heer Bredius besloot deze historische plek, waaraan ook nauwe familierelaties verbonden waren, prijs te geven. Het lag oorspron-

Het nu helaas reeds verdwenen aardige ophaalbruggetje.

bliksem voor een groot deel verwoest. Een 40-tal jaar geleden zijn nog bij het uitgraven van de gracht oude dakleien, Jacoba kannetjes, munten en zelfs steenen kogels gevonden, evenals dit het geval was in de gracht bij de Ruïne van Brederode.

De Ambachtsheerlijkheid was leenroerig aan de

Links: De inrijlaan, ook reeds onder de bijslagen der boomkappers gevallen. Rechts: de vestibule.

kelijk in zijn bedoeling het huis te doen sloopen, daar het een pijnlijken indruk zou maken indien het huis, dat tevoren zulk een waardige bestemming had, kwam te staan te midden van moderne

behouden. Deze poging werd met succes bekroond, de heer Bredius trok zijn besluit in en droeg het gebouw kosteloos over aan de Vereniging voor Verfraaiing van Haarlem en Omstreken, met

Wij twijfelen dan ook niet of de Gemeente Haarlem zal deze schenking weten te waardeeren en rekening houden met de behouding der omgeving opdat het Huis te Zaanen, al ware het door

Een tweetal kiekjes van de groote zaal. Op de linksche ziet men de wapens van Heemskerck, Zaanen en Schoten.

huizenbouw en stadsgewoel.

Gelukkig bleken er nog kunstlievende mensen te bestaan, die onmiddellijk een beroep op den heer Bredius deden, niet tot afbraak over te gaan, doch het eenige overgeblevene van de heerlijkheid te

beding dat zij op hun beurt het gebouw weder aan de Gemeente Haarlem zouden schenken. Hij gaf daarbij te kennen dat hij hoopte dat het huis een bestemming zal krijgen, welke aan de historische waarde geen afbreuk zal doen.

er een plantsoen omheen aan te leggen, een afzonderlijk geheel zal blijven. Misschien zou een inrichting als museum of archief van Haarlem's of binnenkort Groot Haarlem's geschiedenis een goede oplossing zijn. J. W. V.

GEMENGD NIEUWS

De heer H. J. M. A. Janssen, directeur van het postkantoor te Dordrecht, die benoemd is tot directeur in het postkantoor te Haarlem.

RADIO-CONCERTEN THUIS

Er zijn onnoemelijk veel uitvindingen gedaan in onzen tijd, die ver gaan boven de stoutste fantasie. Als vóór weinig jaren ons zou zijn verteld, dat de menschen door de lucht zouden vliegen; dat ze met elkander zouden spreken op grooten afstand; dat ze zouden telegrafeeren zonder draad; dat ze door even aan een knopje te draaien, een heele kamer schitterend zouden verlichten — en zooveel meer (van de verschrikkelijke uitvindingen die er op gemaakt zijn om zooveel mogelijk te verwoesten in zoo kort mogelijken tijd zwijg ik maar liever) — we zouden naar ons hoofd hebben gegrepen en gevraagd hebben: „Ben ik gek of hij, die ons dat op den mouw wil spelen?”

En hoe zouden we hebben gekeken, als iemand

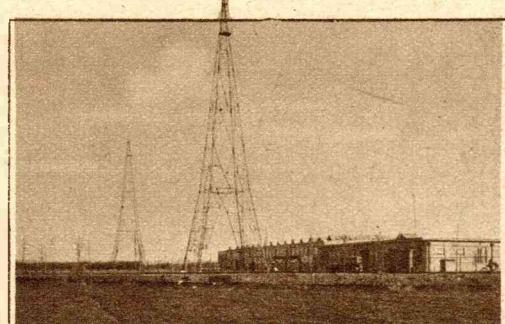
ons verzekerde, dat we in onze huiskamer gezeten te midden van ons gezin, soms met een heele visite er bij, genoeglijk een kop thee drinkend, misschien een sigaar of pijp rookend, heel gezellig en op ons dooie gemak in ons eigen leunstoel zouden genieten van... een concert, dat op dat oogenblik in Londen wordt gegeven of in Parijs, Madrid, Manchester, Brussel, Hilversum, of door het wereldberoemde Mengelberg-orkest van Amsterdam?

Sedert eenige dagen heb ik dat voorrecht. Het was een groote verrassing voor de ontelbaar velen, die tegenwoordig een radio-toestel bezitten, toen ze vernamen, dat door bemiddeling van de Nederlandsche Seintoestellenfabriek te Hilversum, ze nu geregeld de Mengelbergconcerten ook konden hooren. De N. S. F. heeft van de fabriek van Philips te Eindhoven 'n paar reuzen antennes gekregen, die haar in staat stellen de concerten over te seinen naar de duizenden aangesloten in ons land en in 't buitenland. (Zie de illustratie). Een paar dagen geleden hoorden we (toen we geluisterd hadden naar een uitvoering van de opera Faust te Londen) onverwacht Hollandsche klanken. Uit Hilversum werd ons medegedeeld, wat we binnen kort zouden mogen verwachten. Dezelfde mededeeling werd daarna ook nog in 't Fransch, Duitsch en Engelsch aan de buitenlanders gedaan. — En nu hebben we gelegenheid te huis o. a. „De Achtste symphonie van Mahler” te hooren: het was verrukkelijk! Niet minder schoon was de uitvoering, die Donderdagavond 15 Jan. i.l. door het orkest werd gegeven, onder aanvoering van Bruno Walter.

Het behoeft niet gezegd te worden, dat er niets gaat boven de uitvoering in de zaal zelf. Maar daarnaast voldoet het hooren van een concert per radio toch ook inderdaad zeer goed. Een uitvoering van de muziekzaal uit, die verbonden is aan de

N. S. F. te Hilversum, heeft ons herhaaldelijk uitstekend voldaan; ook mondelinge voordrachten gaven veel te genieten.

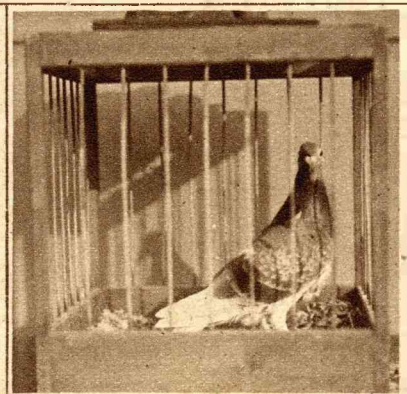
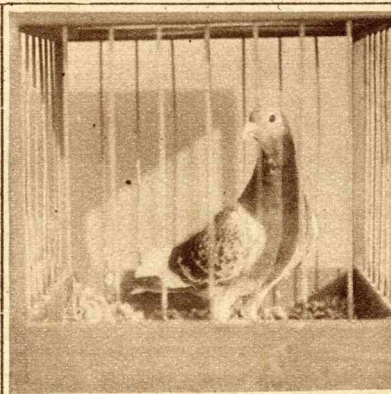
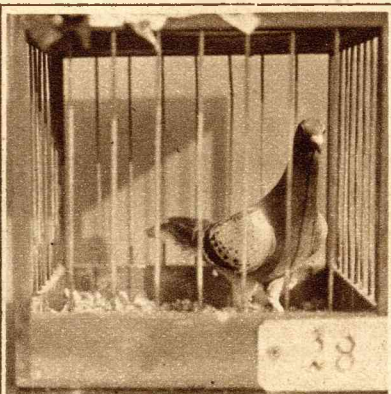
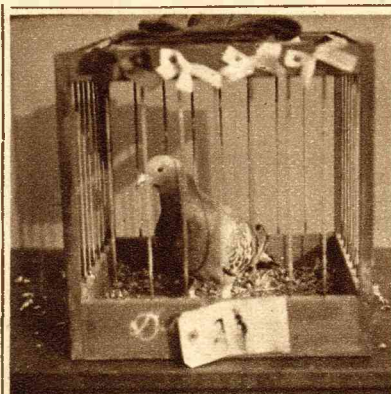
Het is geen wonder, dat het aantal radio-toestellen in de huizen sterk toeneemt. Ze rijzen tegenwoordig als paddestoelen uit den grond (op de daken moet ik zeggen).

De groote antennes der N. S. T. te Hilversum.

Iemand, die veel in Engeland reist, vertelde ons, dat daar de caféhouders klagen, dat voormaals trouwe klanten, thans thuisblijven om met vrouw en kinderen van hun radio-muziek te genieten. Zouden de radio-toestellen dus niet medewerken om de huiselijkheid te bevorderen? Voor menschen met een zwakke gezondheid, voor wie er tegen opziet met slecht weer de deur uit te gaan (niet alle menschen hebben een auto!) voor ouden van dagen, die slecht ter been zijn — is een radio-concert en ware uitkomst!

J. SCHUITMAKER Cz.

De postduivenvereniging „Columbia” heeft Zondag in het gebouw der St. Jozefgezellenvereniging in de Plantage een tentoonstelling gehouden, waar een uitgezochte verzameling aanwezig was. Hierboven eenige der fraaiste exemplaren. Van links naar rechts: De oudste doffer, tevens schoonste vogel der tentoonstelling (eigenaar A. Holt); De mooiste oude duif (J. Th. Drilling); de mooiste jonge doffer (O. Z. van Sandick); de mooiste jonge duif (G. H. Prins).

ONS KINDERHOEKJE

ALLE VIER UIT EEN STUK VRIJ VERTAALD UIT HET DEENSCH VAN CARL EWALD

DE GESCHIEDENIS VAN DE COKES.

„Ik was eens de fierste boom uit het woud...“
Het is niet te zeggen, hoe het toeging in het brandstoffenhok, toen de cokes haar geschiedenis zoo begon. Het brandhout rolde om van de pret; de steenkool lachte, dat er gas uit haar ontsnapte, en de turf had het zóó te kwaad, dat hij maar gauw in zijn hoekje kroop.

De rat kwam weer eens kijken. „Ik dacht toch, dat ik daar iets hoorde,” sprak ze, zoo voor zich heen, snuffelde eens rond, maar zag niets, en ging weer terug.

„Beste cokes,” zei de steenkool, toen het weer een beetje tot bedaren gekomen was, „nu spelen je zenuwen je toch parten. Of heb je misschien een lichten aanval van grootheidswaanzin?”

„n Mooie boom zal je geweest zijn,” zei het brandhout. „Ik wou je wel eens gezien hebben, in al je pracht en heerlijkheid.”

„t Is zonde,” zei de turf. „Ik lachte nu maar, omdat de anderen ook lachen. Maar het was heel onbescheiden misschien. Zullen we de cokes maar niet verder laten vertellen?”

„Ga voort,” zei het brandhout. „Het belooft tenminste een amusante geschiedenis.”

„Neen,” zei de cokes; „ze is juist heelemaal niet vrolijk. Niet, dat ik nu vind, dat jullie het ook zoo getroffen hebt in het leven, maar met mij is het toch al bijzonder slecht gelopen. Vooral, als je bedenkt, dat ik een eigen zuster ben van de steenkool.”

„Neen maar! Nu wordt 't toch al te bar!” zei de zuster.

„En toch is het zoo,” sprak de cokes.

„Ha, ha, ha,” lachte het brandhout.

„Je kunt het eigenlijk ook wel zien, dat je nog familie bent van elkaar; als je maar goed kijkt!”

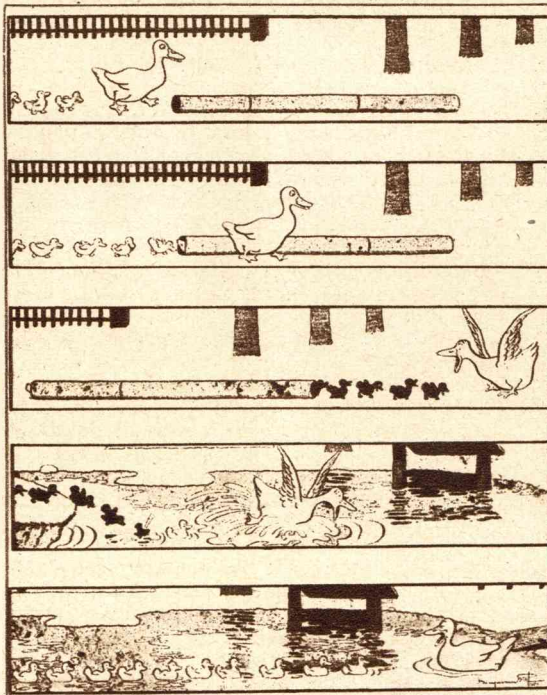
„Daar protesteer ik toch heftig tegen,” zei de steenkool. „Zie maar eens van de een naar de ander: de cokes is bros en nietig; zoo licht als een veer... elkeen kan zien, dat ze maar een arme stakker is, geen halfje waard. En ik ben hard en zwaar. Ik schitter. Ik ben dan ook een volle nicht van den diamant, moet je weten.”

„Ik even goed,” zei de cokes. „En ik vind het ook heelemaal niets aardig van je, dat je mij niet meer kennen wilt. Als jij maar zoo behandeld was als ik, dan zou je er geen haar beter uitzien, nu.”

„Laat ons dan eens hooren,” zei het brandhout. „Ik geloof er toch geen woord van,” bromde de steenkool.

„Ik ben uit Engeland, net als mijn zuster,” ging de cokes verder. „Ik groeide in datzelfde bosch en was zelfs een stuk van denzelfden varenboom

DE KACHELPIJP OF DE ONTSTELDE MOEDER

als zij, voor honderden, duizenden jaren geleden. Dus is mijn geschiedenis ook precies dezelfde als die van de steenkool, totdat...”

Hier hield ze even op, haar aandoening niet langer meester.

„Nu?” zei het brandhout.

„Laat ze even tot zichzelf komen,” sprak de turf. Maar nu kreeg de cokes zoo'n geweldige snikbui, dat het wel leek, of ze er onder bezwijken zou.

„Totdat 't gas uit mij ging,” zei ze eindelijk.

„Heere beware! Zou het dan toch mogelijk zijn?” riep de steenkool.

TROUWE VRIENDJES,
die samen den tuin eens verzorgen zullen. Je moet 'ns zien, hoe leuk Bobby, die zoo wollig is als een Teddy-beer, Peggy 'n arm geeft, en hoe mooi hij recht kan staan!

DE GRIMASSEN VAN CLOWN PORTO

Knip de vakken 1 en 2 uit en plak ze op dun, zacht bristol- of briefkaartencarton. Vervolgens moet je met een fijn schaartje alle figuurtjes, die op no. 1 voorkomen, voorzichtig uitknippen. Met behulp daarvan kun je nu onzen clown al de grimassen laten trekken, die je onder ziet afgebeeld en zoo kun je er zelf met een beetje fantasie nog heel wat bijmaken.

„Neen: beslist waar is het,” zei de cokes. „Wij werden tegelijkertijd uit de laag gehakt; samen werden we opgeheschen in één mand; en samen kwamen we hierheen, met hetzelfde schip. Maar toen scheidden zich onze wegen. Want ik kwam op een gasfabriek; daar sloten ze me in een reservoir en verhitten me, tot alle gas uit mij was. Toen verkochten ze me, voor weinig geld, aan arme menschen, met kleine kamertjes.”

De cokes weende bitter en de anderen eerbiedigden haar smart, want ze kenden die.

„Wel beschouwd is er iets wonderlijks in,” zei het brandhout, nadenkend.

„Ja, iets onverklaarbaars,” zei de cokes.

„Als ik nu in den poel gevallen was, dan zou ik misschien 'n turf zijn geworden,” zei het brandhout.

„En als ik neergeveld was, voor honderden, duizenden jaren geleden, dan was ik een brandhout geworden,” zei de steenkool.

„Als ik nog negen-en-negentigduizend jaar in den poel had gelegen, dan was ik als steenkool geëindigd,” zei de turf.

„En, als ze niet het gas uit mij hadden gehaald,” zei de cokes...

Verder bracht ze het niet.

Een oogenblik was het stil in het brandstoffenhok. Ieder was in zijn eigen gedachten verdiept. Toen zei de turf eensklaps: „Daar heb ik het.”

„Wat heb je?” vroeg het brandhout.

„Ja... 't is zonde,” zei de turf. „Maar mij komt het voor, dat wij alle vier van één stuk zijn.”

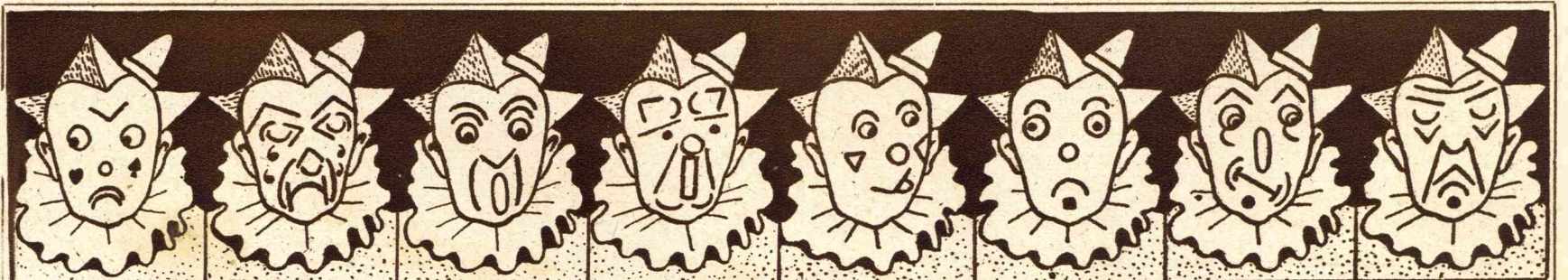
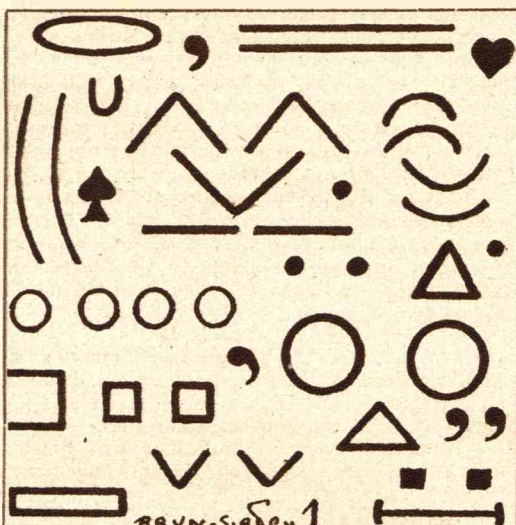
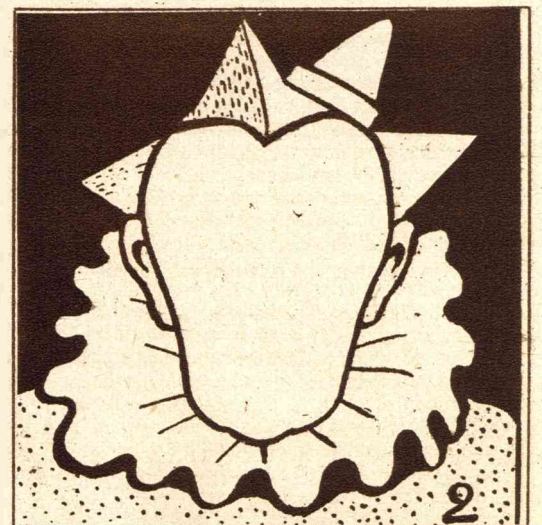
VAN EEN KLEIN MEISJE

Ik zal u een reisje
Van zeker klein meisje
Een mooie historie verhalen;
En als ge niet luistert,
Maar babbelt en fluistert,
Dan moet gij een pand mij betalen.

Dat meisje was jarig!
Haar moeder, niet karig,
Kocht voor haar pop een nieuw hoofdje,
Waar goudblonde haren
En oogen aan waren...
Straks moogt gij eens kijken, gelooft me.

De moeder, zij zwaaide
De naald en zij naaide
De beeldigste kleeren voor 't popje;
Zij schikte, zij plooidde,
Zij stikte en zij tooide
De pop met haar fonkelnieuw kopje.

Ze lachte zoo oolijk,
Ze lachte zoo vrolijk,
Ons meisje — 't was zoo in haar nopjes!
Zij aaide, zij suste,
Ze streelde, en ze kuste,
Het mooist' en 't liefst' aller popjes.

DE DROOM

DOOR H. J. DEKKER

Jantje was plots rijk geworden. Een wonder. Maar het geweldigste van dat wonder leek toch eigenlijk dat hij het heelemaal niet vreemd, niet wonderlijk vond. Hij voelde zich zoo op z'n gemak, of ie al z'n leven lang niets anders dan rijkdom gekend had en of ie al z'n leven zoo maar uit de lucht kon oproepen, wat ie nou es dolletjes graag wou. Het begon met een kolossale sneeuwbuï, die z'n vingers deed tintelen of ie de spelden zoo uit de lucht moest graaien en dat niet aan den kopkant. Z'n ooren en neus deden hem 'n pijn, nee maar tot huilen toe en z'n voeten wilden haast niet voort door de dikke laag witte suiker. Witte suiker was 't eigenlijk niet. Keukensuiker zei moeder altijd, die je lekker smakelijk op je boterham nemen kon als je 't kabouterkindje was. Die aten het net zoo graag als hij appelstroop. En toen ineens werd het ook keukensuiker. Hij voelde zich den prikkel uit de vingers glijden, z'n wangen werden rood van plezier, nu hij zoo'n weelderige snoeperij overal om zich heen zag. Het verwonderde hem nu absoluut niet meer, dat het nog prettiger verder ging. In de verte zag ie z'n vader aankomen, ja warendig, met 'n hoogen hoed, om zóó af te kachelen. Hij kneedde zich 'n fermes suikerbal, verschool zich in een diep bordes en hoepla, toen zijn vader langs wou gaan, vloog de bal uit Jantje z'n hand, ketste niet alleen een witte plek op den hoed, doch mikte dezen ook af, dat ie over de straat rolde.

„Vader, vader”, juichte ie, „Hoog zijt gij”.

En toen renden ze samen den hoed na, tot die als vanzelf voor 'n heel groot huis bleef liggen. Jantje had daarnet, toen ie even in dat bordes stond, wel gedacht, „hè, als we hier nou es woonden”, doch waar ze nu kwamen, leek het nog veel groofter en mooier en warmer. Daar wóónden ze, want z'n vader haalde deftig een sleutel uit z'n zak en duwde de zware buitendeur open. Ze stapten familiaar binnen en in de gang vond hij, of ie op hem wachtte, een slee, zooals er stellig geen tweede kon zijn. Hij vloóg er op af en hup, zat ie achter 't stuur, dat net zoo draaide, als van 'n automobiel.

„Nog effies, vader,” riep ie en weg gleed ie, heelemaal vanzelf. Hij zei enkel maar tegen z'n slee „Vort” en „Huu,” net 'n sleeper tegen zijn paard en dan ging het voort of hield ie stil, precies als hij dat wou. Rrrt, daar zat ie op 'n berg, een berg menheertje, nog hooger dan de berg op vader z'n bord thuis als ze rijst aten. En een vaart dat het gaf, Jantje was heelemaal niet duizelig, maar toch vond ie het een beetje te hard gaan. „Kalmpjes aan,” riep ie z'n stuur toe. Dat minderde de snelheid tot een gladden glij op een effen weg. Hij keek eens achter zich naar de hoogte, doch wonder boven wonder en tóch niet vreemd, er was geen berg heinde en ver te bekennen. Inplaats daarvan gleed ie lekkertjes op z'n gemak door een buurt, die hij heel goed kende, omdat ie daar vroeger gewoond had.

„Hé jô,” riep ie een ouder speelmakkertje toe. De jongen kwam op hem af, balde z'n vuist tegen hem en zei, dat het zijn slee was. Toen zei Jantje: „Vort” tegen het stuur en wég verdween de jongen, terwijl de kleine glijer zelf plots midden in een troepje kinderen terecht kwam.

„Laat mijn es,” soebatten ze om het hardst en nu ze geen kabaal tegen hem dreigden, stapte Jantje graag eens een keertje van zijn plaats, om de anderen ook wat te gunnen. Beurt om beurt namen ze het stuur in hun handen, en om beurt probeerden ze even handig als de eigenaar het voertuigje in beweging te krijgen. Maar jawel hoor, geen denken aan. Het kende zijn stem al net zoo goed als Huib, de poes, hoewel die juist bang voor hem was. Daarom nam ie zelf maar vlug weer z'n zitje in, wees de andere kinderen nog es op zijn gemakkelijheid en dan, rrrt, je kon zoo gauw de dingen niet verzinnen of het was al gebeurd ook. De straat vloóg achter hem weg, de kinderen hoorde hij nog wel zachtjes schreeuwen van verbazing, maar zien kon ie ze al niet meer. Nou naar huis toe. Zoo'n fijne sleetocht wakte eetlust.

„Stuur,” riep ie, „naar huis.”

Het ging plotseling veel langzamer, of de weg moeilijk te vinden was. Of ie nou al „vort” riep, de vaart vermeerde er geen greintje om en nadat ie bij een paar maal roepen bemerkte, hoe niet hij over de slee, maar de slee over hem de baas speelde, versomberde z'n vroolijke sneeuwomgeving ineens tot een donkeren regenavond. De zoo straks nog glimmende staalkrullen voor aan het voertuigje, zagen oud verroest en de banden schuurden over het plaveisel, over de ruwe keien, dat Jantje zat te holderbolderen en erg huilen moest. Hij begreep in tooverslag niet meer, wat ie eigenlijk met die slee deed, hoe ie er aan kwam en waarom hij, nu er niet eens sneeuw lag, er mee over de straat reed.

Van daareven wist ie ook niet meer, het leek wel, of hij nooit anders gedaan had dan altijd maar op zoo'n knarsende slee over de regennatte straten te sukkelen.

„Wat hééft dat ventje toch,” hoorde hij een deftige dame naast zich vragen aan een heer, die z'n schouders ophaalde. Hij probeerde z'n oogen stijf dicht te knijpen, maar juist in dat knijpen, sperde hij ze open en staarde recht voor zich uit, tegen een zwarte vlakke waarin ie niet kon zien.

„Moe, moeder,” riep ie benauwd.

Z'n moeder scheen hem niet te hooren en nóg eens roepen waagde ie niet, zoo in die zwarte duisternis. Hij bleef er stilletjes in kijken, al zag ie ook geen sikkelpit, hij bleef er nèt zoolang in kijken, tot het hem ineens leek of ie nooit bang geweest was. Hij zat in een prachtige kamer, op een stoel zóó zacht, dat je er wel op in slaap had kunnen vallen. Maar daar zou ie wel degelijk voor oppassen. Het was hier véél te heerlijk om aan slapen te denken. Eten moest ie, mócht ie, van allerlei dingen uit een heelen hoop schaaltes en pannetjes. Je zou nooit gelooven dat er zooveel lekkers bestond als je 't niet met je eigen oogen zag.

„En nou wil Jantje dat lekkere goedje eens proeven,” vroeg z'n vader, die expres naast hem was gaan zitten om hem te bedienen. Moeder zat tegenover hem. Ineens barstte het kereltje uit in een schaterend gelach. Hij kon het niet helpen, maar hij moest eens éventjes, heel eventjes aan vader z'n langen baard trekken. Vader met een baard, een reuzen baard. Hij lachte en haakte z'n gebogen vingertjes in het krullende haar, dat het zoo wit werd ineens als de baard van Sinterklaas. Leuk, zoo te sjoeren en dat het vader heelemaal geen pijn deed. Dat kon ie zien aan de lachende oogen, boven den baard. Oogen, net van 'n kabouterkje.

„Kabouterkje, ké jij tóóveren?” vroeg ie.

„Of ik,” zei het ventje naast hem aan tafel. „Wil ik het es voor je doen?”

„As ie wil?” bedelde Jantje.

„Een twee driesekoosie,” zei het kabouterkje, „dat is snéeuw,” en hij zwaaide z'n korte armpjes over het glazen schoteltje lekkere keukensuiker.

Wég leek het ventje en vader, zonder baard, smeerde de sneeuw over z'n boterham, zóó dik dat je nergens een putje zag.

„Vader, datte niet,” zei ie, „ikke lus datte.”

Z'n kleine vingertje wees een fijnen pot jam en hij stak z'n duim al in z'n mond, of ie die van lekker snoepen af wilde likken. Maar daar zat inplaats van z'n vader weer het kabouterkje, dat daarnet de suiker betooverd had.

„Geloof ie nou nóg niet, dat ik kunsten kan maken?” zei ie op een dreigtoon. „Ik toover je één, twee, drie, je vader is de reus van het woud.”

Z'n vinger nog in den mond, zat ie te wachten op de boterham met fijne jam, maar vader z'n vingers schenen te plagen, zoo langzaam als ie opschoot.

„Schiet nou op, va, ik lús datte,” spoorde hij aan en terwijl keek ie es op naar vaders gezicht.

„Dátte?” snauwde de reus, „lus jij datte? Ikke lus jou.”

„Maar vader toch,” zei moeder aan den overkant berispelend. Een gekke en toch vertrouwelijik bekende tooverwereld. Z'n vader, zoo lief of ie nooit boos op hem was geweest, verzorgde de boterham en wipte die dan op Jantjes bord.

„Hup,” klikte het mes op het randje.

„Dat doe ikke niet, hoor,” waarschuwde Jantje, omdat moeder bekommerd naar den barst in het bord keek.

„Dat is niemendal jô,” lachte vader, „Ik zal wel eventjes een beter halen. Dat kan ik wát goed. Moet je kijken hoor.”

En met stond ie bij de deur, een stapel aarde-werk in z'n armen, terwijl ie als 'n kunstemaker probeerde, een bord precies op Jantje z'n plaats te mikken. Klets, rinkeldekink, een toren gruis rees voor Jantje op tafel en de scherven kwamen op 't laatst zóó hoog, dat z'n moeder er achter wegkroop.

„Jou ondeugende aap,” knorde vader opeens woedend, „moet jij zoo alle borden kapot smijten? Ik zal je leeren, versta je?”

Met uitgestoken armen kwam hij op het ventje

toe, of hij hem een geducht pak geven wou. Jantje werd zoo bang, dat ie het haast niet meer uit kon houden, maar gelukkig, nèt toen vader hem pakken zou, floepte het licht uit, zoodat hij door de deur ontsnappen kon en hard wegdraafde. Draven, draven dat ie deed. Hup, hup, paredje, met je vlasse staretje. Al had je nou ook nooit op een paard gezeten, dat scheen toch geen groote kunst te zijn. Hij merkte er tenminste niemendal van dat het de eerste keer was. Ze vlogen samen over den weg, z'n paard en hij. Je hield je eenvoudig aan de manen vast. Een stuur had je niet nodig. Dat was voor een automobiel, omdat die dood is en overal tegen aan zou rijden. Maar als een paard ergens tegen liep, zou ie z'n eigen kop stuk stooten. Dat deed ie natuurlijk niet. Je kwam zóó waar je wezen moest. En een paard had ooren, waar je in praten kon.

„Paardje”, zei-d-ie in dat oor. „We moeten vèr weg gaan, want het kabouterkje met z'n leelijken witten baard heb me vader in den reus van 't woud getooverd. Als je nou niet hard rent, dan eet ie je levendig op.”

Dat hoefde hij het dier geen tweemaal te waarschuwen, want het zette er een gangetje in, lieve menschen nog toe. En zóó bang was het toch niet. Want het draaide z'n kop naar z'n kleinen berijder om en voorspelde:

„Als ie dat doet, geef ik hem een trap met me pooten, dat ie het wel kan uitbesteeën. Maar hou je goed vast, want jij ben niet zoo'n sterk beest. Jij ben maar 'n kleine Jantje, die allang in bed had moeten liggen, anders kom je morgen te laat op school.”

„Ik ga nooit meer naar school,” sneed het kereltje op. „Dat hoé ik niet van me moeder, heb ze gezegd.”

„En dan breng ik je d'r lekker naar toe,” plaagde het paard.

„Dat doe u niet, hè?” vleide Jantje.

„Of ik het niet doe? Dat zullen we dan eens zien. Allé, vooruit.”

„Als je me niet brengt dan krijg je van mijn een lekker taretje,” probeerde Jan het dier om te kopen. „Of heb ie liever een oliekoek? Me moeder heb er nog zat, méér as jij of ik op kan. Ikke mis-schien, maar jij vast niet.”

„Jouw moeder oliekoeken?” hoorde het paard.

„Nou en of. De heele dag heb ze gebakken. 'k Heb zelf meegeholpen om ze te tellen. Maar dat kon niet. Dat kan niemand, zooveel hadden me. En er is nog méér as zat over. Doe je 't?”

„'k Zou je danken. Ik spring liever een beetje.”

En met begon het beest te steigeren, dat het een aard had. Jantje hield het niet uit. Hij omklemd met beide handen de houten klossen aan de kopkanten, doch nèt toen ie weer dacht te gaan, sloeg hij over het hoofd heen. Hij kroop over-eind, getergd naar z'n hobbelpaard toe, gaf het een schop en liet het toen aan z'n lot over, om zelf dan maar loopend verder te gaan. Dat was een heele dobber. Z'n huis, hij wist wel hoe hij er heen moest, maar telkens als ie een eindje geloopt had, kwam er weer een nieuw onafzienbaar eind voor hem te liggen. Hij kón haast niet meer. En dat was 't ergste niet, maar hij moest vlak langs een walkant loopen, heel diep water. Z'n beenen werden zoo zwaar, dat ie ze haast niet meer op kon tillen. En toch moest ie voorzichtig stappen en goed uitkijken, anders duikelde ie de diepte in. De weg scheen nu niet eindeloos lang meer, want hij had geen oogenblik tijd om voor zich uit te zien. Hij werd vastgehouden aan één plekje, waar ie over wilde en niet kon. Hij lichtte z'n rechtersoet op, stond enkel op het linkerbeen, trachtte een stap te doen en...

„Moe... moeder,” huilde hij.

Het was al licht, in de kamer naastaan hoorde ie z'n moeder zacht een liedje zingen. Maar anders was het nog zoo stil, dat het net leek of ie maar dróómd dat z'n moeder daar liep.

„Moe... moeder,” huilde ie wat harder.

Z'n gebogen vingers wreven z'n oogten uit, wreven z'n tranen terug in den ooghoek, dat het pijnlijke prikte.

„Wat is er dan, jongen?” hoorde ie z'n moeder naast het bed.

„Ik heb zoo'n pijn, moeder.”

„Waar kind?”

„Hierzoo.”

Zijn linkerhand nog aan de oogen, bewreef hij met de rechter z'n maag.

„In me buik, moe.”

„Kruip er nog maar eens lekkertjes onder, hoor, jongen,” troostte ze. „Dan gaat het strakkes van-zelf weer over.”

Och ja, dat had ze vooruit wel geweten. Kinderen móesten, zelfs met Oudejaarsavond, bijtijds gaan slapen.

Weet U: dat **Victoria-Water** U veerkrachtig houdt en frischt?
Weet U: dat **Victoria-Water** 't lekkerst Tafelwater is?
Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch,
U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

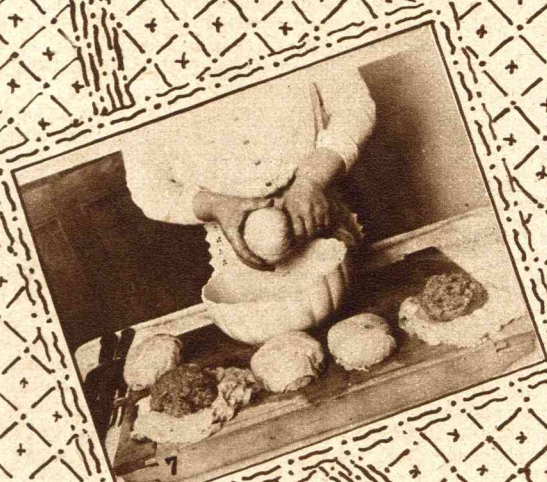
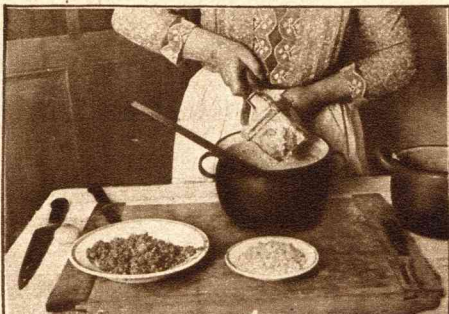
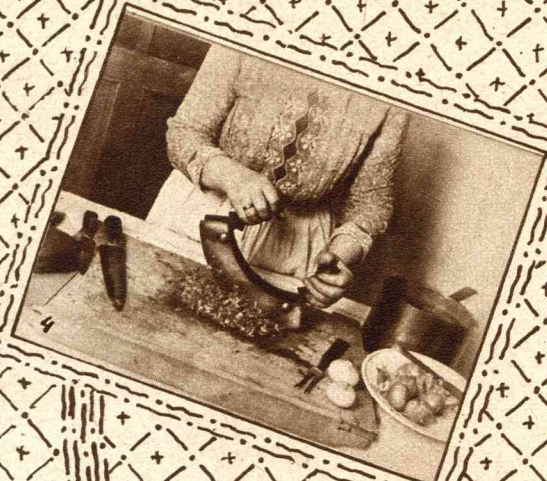
Oberlahnstein.

DE VROUW EN HAAR RIJK

EEN GEILLUSTREERD RECEPT GEVULDE WITTE KOOL

Voor de vulling neemt men kalfsvleesch en niertjes. Na het vleesch gereinigd te hebben, snijdt men het zoo fijn mogelijk en snijdt eveneens van de nieren fijne schijfjes, doet op dit alles wat boter, zout, peper, en wat snippertjes ui, en zet het in een braadpan op het vuur. Van tijd tot tijd roert men goed om. Is het vleesch gaar, dan voegt men er wat citroensap bij. Dan vermengt men het met in melk of water bevoech-

tijd, fijn gemaakt wittebrood of beschuit en nog een of twee eierdooiers, naar smaak en naar hoeveelheid. Nu wordt de witte kool in groote stukken gesneden (fig. 1 en 2) afgekookt (fig. 3) en dan hakt men (fig. 4) de reeds klaargemaakte vulling fijn. Deze wordt daarna door een grove zeef geperst (fig. 5). Nadat men nu deze vulling op de gekookte koolbladeren in porties verdeeld heeft (fig. 6) worden de koolbladeren om het vulsel gevouwen (fig. 7) en dicht gebonden (fig. 8) met dun bindgaren, opdat het vleesch er onder de bereiding niet uitvallen zal. In een goed geboterde braadpan (fig. 9) wordt nu het geheel, nog eenigen tijd gestoofd en voor het opdienen in schijven gesneden (fig. 10)

TAFEL- EN BEDDEGOED.

Met elk seizoen verschijnen verschillende nouveauté's op het gebied der mode.

In overvloedige mate valt dit verschijnsel op te merken in de kleding-mode, doch wist u wel, geachte lezeressen, dat er steeds nouveauté's zijn op het gebied van tafel- en beddegoed?

Ik zag beeldige kleedjes voor de theetafel van licht-kleurig batist in twee tinten samengevoegd, zoodat zachtroze vierkanten afwisselden met bleekblauwe tussenstrepen, aan elkander gezet met opennaaisel.

Ook het reeds langer als sierlijk theetafel-kleed geldend filet-kleed, hetwelk op een fraai houten tafelblad gelegd, dit geheel tot zijn recht laat komen, is zeer gewild.

De fijne, met de hand uitgevoerde borde-kleedjes zijn een der voornaamste nouveauté's. Zij worden onder elk bord gelegd en zijn in overeenstemming met het groote kleed in het midden van het tafel-vlak.

Toch blijft het glanzend-witte damast zijn volle aantrekkelijkheid behouden en ik geloof niet dat de Hollandsche vrouw daarvan spoedig afstand doet.

Hoe behagelijk en intiem-gezellig ziet de gedekte tafel er uit, waarover het fijne linnen is uitgespreid en het eetservies en het kristal zoo smaakvol gerangschikt is! Ja, het mooie damast met zijn gracieuse bloemmotieven willen wij niet missen.

Voor elegant beddegoed ziet men lakens en kussensloopen van heel fijne weefsels. De lakens hebben een breeden open zoom en zijn van zeer fijn linnen, van batist of zelfs van linon.

In overeenstemming met de bovenlakens zijn ook de hoofdkussens. Meest zijn deze aan de hoeken versierd met kant of tusschenzetsels. Weinig strooken of volants worden daaraan gemaakt, deze ziet men meer aan de z.g. pronkkussens.

Deze kussens legt men alleen overdag aan het hoofdeinde van het bed, op de spreij. Ze zijn rijkelijk bewerkt met handbordursels en zijn in ovalen, ronden of vierkanten vorm. De ruim afhangende spreij van kant, gelegd over de satijnen deken, voltooit het bed van de elegante vrouw.

ANNIE M. M.

WEET GE....

Weet ge.....

dat het gebruik van suikerspijzen na den maaltijd de spijsvertering begunstigt en de slaperigheid doet verdwijnen. — 't Gebruik van suiker is echter niet aan te bevelen voor aangestoken tanden omdat de door suiker ontstane zuren op de zieke deelen der tanden inwerkt.

Weet ge.....

dat vuil geworden marmer weer schoon wordt door het flink nat te maken met petroleum, na eenigen tijd met zeep behandelen en daarna met drooge wollen lappen nawrijven.

Bezuinigen

is het slagwoord van onzen tijd. Voor den zakenman zijn er verschillende wegen, die naar dit doel kunnen voeren. Een daarvan is zeer zeker dat hij zijn advertentie's plaatst in die bladen, waarvan hij kan veronderstellen dat zij geregeld door een koopkrachtig publiek worden gelezen.

DE STAD AMSTERDAM

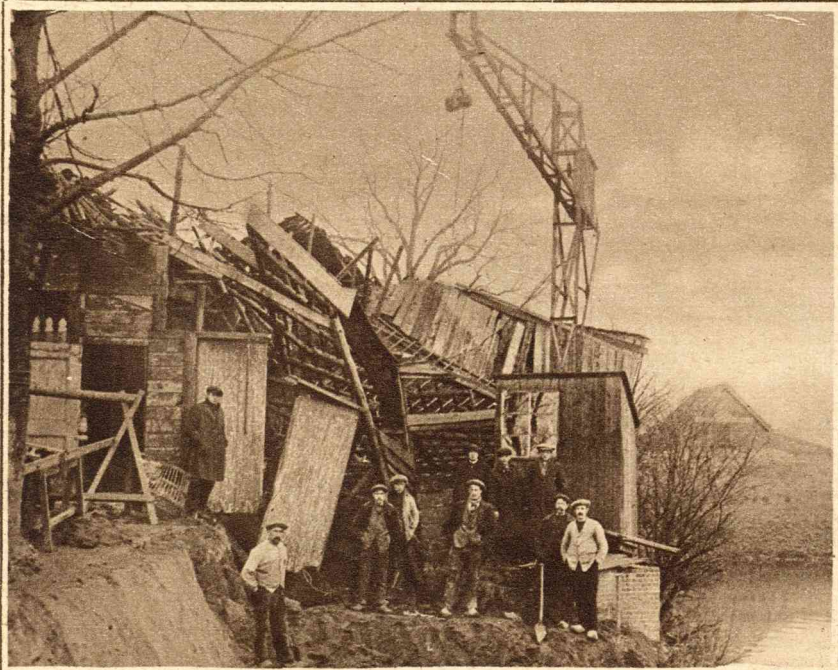
is zulk een blad.
HET VERZEKERT SUCCES

GRIJZE HAREN

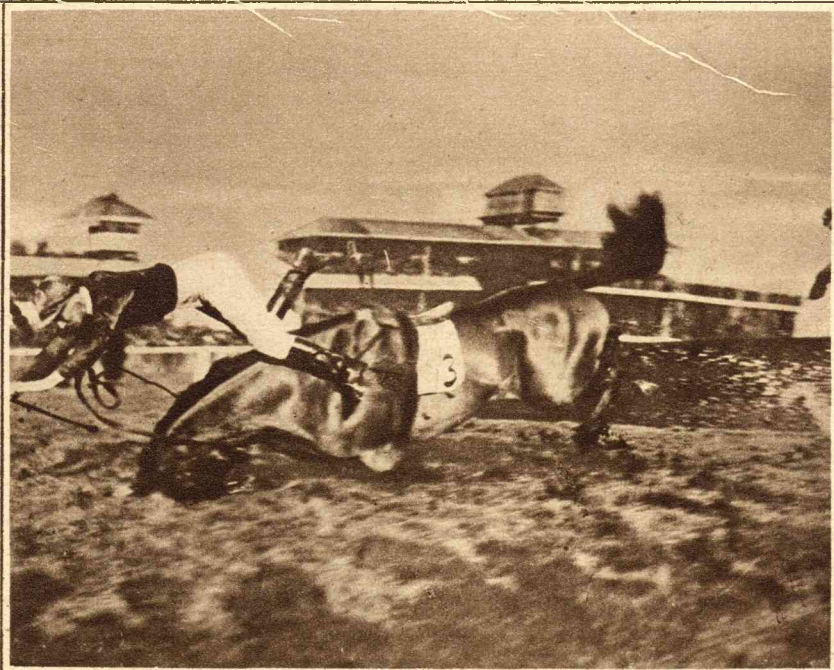
worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA" (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f. 4.—, f. 3.— en f. 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 60 ct.)

HEILIGENWEG 40. Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

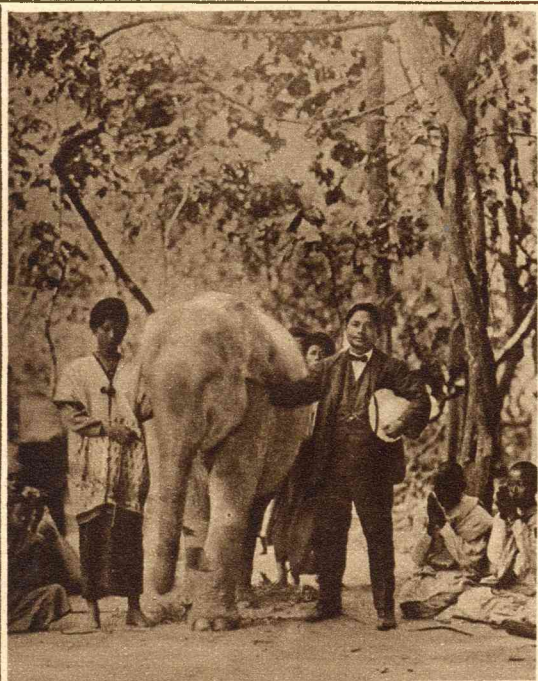
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

Door den sterken stroom van de Berkel is te Zutphen aan de Zuiderhaven een deel van 'n kade-muur verzaakt, waardoor een brandstoffenloods in elkaar viel en 'n kraan scheef kwam te staan.

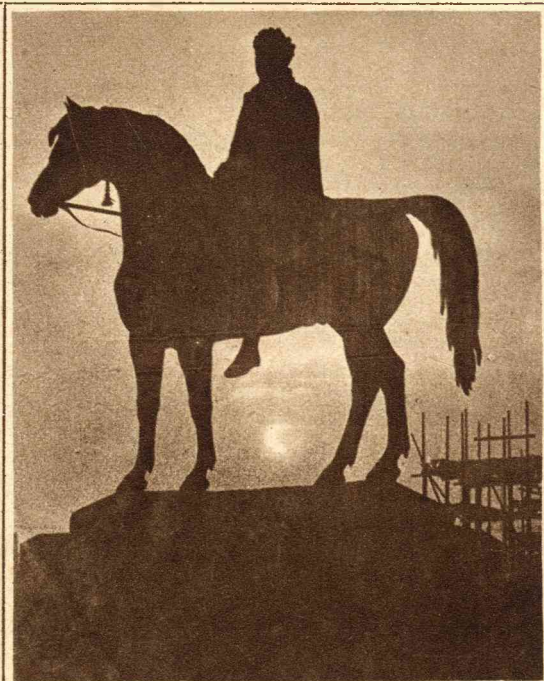
Een typische foto van een val, tijdens de rennen te Newbury in Engeland. De jockey Ross maakt, door den val van zijn paard Royal Megar na een sprong over een sloot, een buiteling.

Een jonge witte olifant met roode ogen, die in Burma is gevangen. Heel het land vierde drie dagen feest, ter eere van dit zeldzame feit, daar de inlanders een witten olifant als heilig beschouwen.

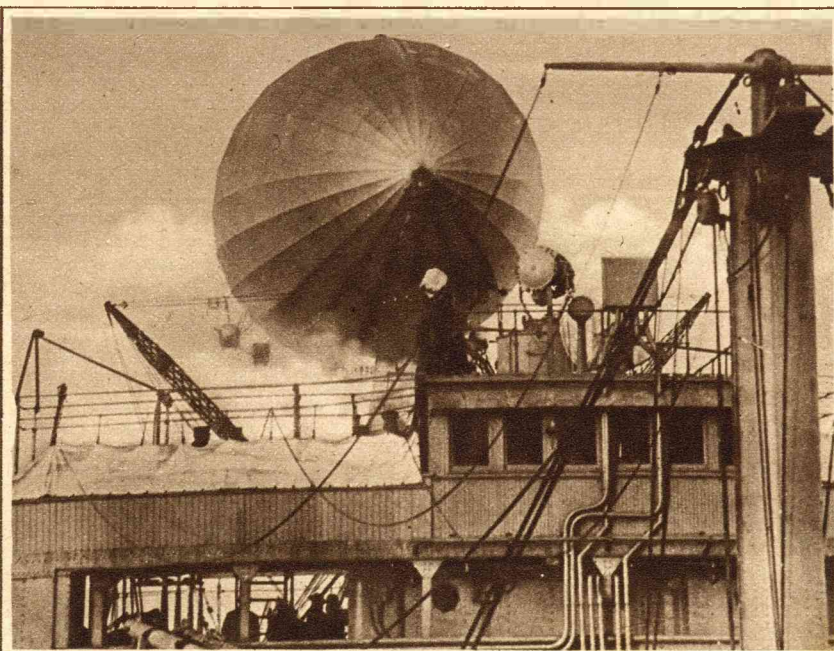
In het ziekenhuis te Brugge is overleden de sluiswachter Geraedts, de man die het eerst het denkkeeld opperde om de sluizen te openen, die de IJzer-overstroming veroorzaakten.

De zonsverduistering die Zaterdag plaats had en waarvan we hier vrijwel niets konden zien, was in Londen goed waar te nemen. Wij geven er hier een foto van op Trafalgar Square genomen.

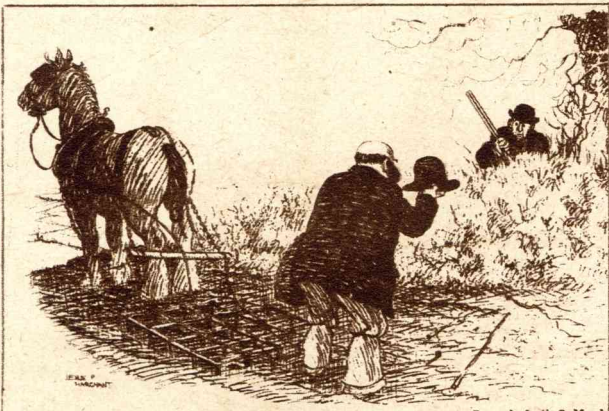

Kolonel Vuillemin en kapitein Vagneaux met, links, sergeant Knacht en rechts sergeant Vendelle, die zijn opgestegen om een vlucht dwars over Afrika, naar het Tsjadmeer te beproeven.

De Los Angeles, het groote Amerikaansche luchtschip, gemeerd aan een speciaal daarvoor gebouwen mast op 't stoomschip Pakopa, dat geheel als moederschip voor luchtschepen is ingericht.

DE LAATSTE BLADZIJ

Boer tot jager, die hem door den hoed geschoten heeft: „Mooi zoo, als ik nou toevallig een lagen hoed op gehad had dan was ik dood geweest.”
(The Passing Show)

HET NIEUWJAARSGESCHENK.

Een heer, die zeer goed wist, dat zijn knecht hem bestal, liet hem op nieuwjaarsdag bij zich komen en zeide plechtig: „Johan, ik schenk je voor je nieuwjaar alles, wat je mij in den loop van dit jaar hebt ontstolen.”

„Da's meer dan te veel, mijnheer,” antwoordde Johan met een oprecht gezicht.

IN DE RESTAURATIE.

Een oude heer, die in eene restauratie een bord soep besteld had, riep den kellner en zeide, dat hij de soep niet kon eten.

„Dan zal ik een ander bord halen,” zei de knecht.

Toen dit gebracht was, zeide de gast weer dat hij het niet kon eten.

Toen ging de kellner naar den hotelhouder, en vertelde, dat de heer de soep niet kon eten.

„Dan zal ik er zelf wel eens op af gaan,” was 't antwoord.

„Ik hoor, dat u aanmerkingen op de soep hebt.”

„Volstrekt niet.”

„U hebt toch gezegd, dat u haar niet kon eten?”

„Ja, dat is ook zoo.”

„Wilt u mij dan zeggen waarom?”

„Zeker, ik heb geen lepel gekregen.”

Men had vergeten een lepel ter tafel te brengen.

NIET MEEGEVALLEN.

Een boerenjongen, die wat geld gespaard had, ging bij den dominé om raad vragen. Zou hij nou een koe koopen, of zou hij gaan trouwen? De dominé raadde hem aan te trouwen en de jonge man deed het.

Een poosje later informeerde de dominé, hoe het ermee ging. De boer krabde zich eens achter 't oor.

„Ja dominé, wat zal ik je zeggen — as 't 'n koe was, dan verkocht ik ze weer.”

DE BAAS.

Een der matrozen had den bezoeker het geheele schip laten zien. Ten slotte zei de bezoeker, op den kapitein wijzend:

„En daar is de baas van den heelen boel, hè?”

„Nee meneer, deze reis niet,” was het antwoord.

„Zijn vrouw is aan boord.”

DAAROM.

„Waarom heeft de opzichter je ontslagen?”

„Och, zoo'n opzichter, die loopt maar wat rond en kijkt hoe de anderen werken.”

„Wat heeft dat er mee te maken?”

„Nou, ze dachten, dat ik ook 'n opzichter was.”

ONBESCHAAMD.

„Een kleine aalmoes, als je blijft?”

„Zoo'n krachtigen, gezonden man geef ik volstrekt niets.”

„Ik kan toch ter wille van uw aalmoes geen been breken!”

GEDACHTEN EN WENKEN.

De opvoeding is de hoogeschool van het leven.

Voor visschen, ook in het maatschappelijk leven, is veel geduld noodig.

Bij vele lieden begint het bewonderen, waar het begrijpen ophoudt.

Duizend verstrooiingen geven nog geen schaduw van het geluk.

Het zitten op den zetel der eere wordt maar al te vaak met het geluk van den huiselijken haard betaald.

Het leven van den huichelaar is als een valsche munt, welke door den uiterlijken stempel de onervarenen en goedhartigen misleidt.

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400
Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

Man die op een punaise trapt: „Zeg vrouw, ik wou wel, dat je niet zoo slordig met de punaisen omging en ze over den vloer strooide.”
Vrouw: „Hè, je wordt met den dag krenteriger! Een heele doos vol kost maar een dubbeltje.”
(London Opinion).

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

BIJ 'T AFRICHTEN DER RECRUTEN.

„Wat ben je van je beroep?”

„Tooneelspeler!”

„Dan ben je niet veel bizonders! Je kunt niet eens een gewoon soldaat voorstellen!”

VEELZEGGENDE GESCHENKEN.

Iemand, die een vriend bezocht, las de titels der op tafel liggende boeken: „De goede toon”, — „Fatsoen en goede manieren”, — „De goede toon in alle levensomstandigheden”, — „De kunst, zich werkelijk goede manieren eigen te maken”, — „De omgang met menschen”, enz.

„Wel verbazend!” zei hij. „Hoe komt gij toch aan al die boeken?”

„Och, die heb ik alle zoo af en toe ten geschenke gekregen,” was het antwoord.

DE OVERJAS.

„Hebt u hier verleden Zondag ook niet gegeten? Uw overjas komt me zoo bekend voor.”

„Maar verleden Zondag had ik die jas nog niet.”

„Nee, toen had ik hem nog!”

UIT ONZEN TIJD.

„Passen de jongelui goed bij elkaar?”

„Uitstekend! Zij is aardig en dom; en hij is dom en rijk.”

ROOKT
Spatram

UITLEG.

Jan en Piet hadden kaarten gekregen voor een uitvoering. „Persoonlijk”, stond er op.

„Wat bedoelen ze daarmee?” vroeg Jan.

„Wel,” legde Piet uit, „dat beteekent, dat je d'r niet in mag, als je niet zelf gaat.”

HIJ KREEG GELIJK.

„Je bent een domme gans!”
„Dat is zoo. Anders zou ik nooit met jou getrouwd zijn.”

WAT EEN HAASTIG MAN OVERKWAM.

Dezer dagen kwam een welgekleed heer eenigszins haastig uit een restaurant en begon snel in de richting van de tram te loopen, op een afstand echter even snel gevolgd door een kellner, die hem iets toeriep.

Onmiddellijk weerklonk het geroep der voorbijgangers: „Houdt hem! Houdt hem!” Handen werden uitgestrekt en een forsche kerel, die meende dat de wegsnellende heer een oplichter was, die zijn vertering niet betaald had, greep hem ongenoevend bij den kraag.

Intusschen was ook de bediende nader gekomen die hijgend uitbracht:

„Neem me niet kwalijk, mijnheer, u hadt uw parapluie vergeten, hier is ze, mijnheer.”

SUPERLATIEVEN.

Wat is het moeilijkste? — Des nachts van een jolig partijtje komende, den huisleutel zoo spoedig als gewoonlijk in het sleutelgat te krijgen.

Wat is het edelmoedigste? — Aan de dienstboden van harte te gunnen wat zij ons uit den wijnkelder of uit de provisie-kamer ontstolen hebben.

Wat is het brutaalste? — Iemand met geweld te noodzaken een voorschot te doen en dit dan openlijk te noemen een vrijwillige leening.

Wat is het ongezondste? — Bij een guren noordenwind, blootshoofds en zonder das om, uit de derde verdieping op straat te vallen.

EEN REDMIDDEL.

Een heel gezelschap dames en heeren bezocht verleden week het kasteel van Blois.

De cicerone stoot een deur open:

„En hier is de kamer waar de hertog van Guise is vermoord.”

„Maar vriend,” zei een der heeren egnklaps. „Verleden jaar heeft u mij een geheel andere kamer getoond, in den anderen vleugel van het gebouw.”

De cicerone zonder blikken of blozen: „Juist, mneer, juist — verleden jaar was deze vleugel in reparatie.”

TWEE TALEN.

Chris: Weet je dat mijn vrouw twee talen spreekt?”

Hendrik: „Nee, welke dan?”

Chris: „Een als wij alleen zijn, en een als er bezoek is.”

DAT IS NIET.S

GEBS. PRINS
— OPTICIENS —

Kerkstraat 52 1/2 Leidschestr.
Bilderdijkstr. 68 1/2 Clerqstr.
Tolstraat 93 1/2 v. Woustraat
— AMSTERDAM —

Bedelaar: „Een kleinigheid asjeblieft voor een man die betere dagen gekend heeft.”
Dame: „Betere dagen?”
Bedelaar: „Ja, toen een borreltje vijf cent en een glas bier een dubbeltje kostte.”
(The Passing Show).